

Život Cirkvi

Ročník 15

15-16/2009

„Kristus vstal zmŕtvych, aleluja!“

Na hraniciach zeme

„Na hraniciach zeme“ – tak sa volala jedna z najobľúbenejších kníh mojej mladosti. Podrobne opisuje slávnych mužov, ktorý sa húževnatým úsilím prepracovali na takzvané „hranice zeme“. Napríklad Edmunda Hillaryho, ktorý koncom mája roku 1953 stál spolu so šerpom Tensingom na najvyššom pevnom bode planéty. Alebo Roalda Amundsena, ktorý 14. decembra 1911 dosiahol najjužnejší cíp planéty podobne, ako Robert Pearry, ktorý dva roky predtým spočinul na severnom póle. Nehovoriac o fascinujúcom dobrodružstve Donalda Walsha a Jacquesa Piccarda, ktorí 11. januára roku 1960 v špeciálnej ponorke zostúpili do jedenástkilometrovej hĺbky pod hladinu oceánu, do najhlbšej priehlbiny morského dna v Mariánskej priekope.

Prečo sa títo muži preslávili? Čo je také príťažlivé na ich príbehu? Prečo nie tí, ktorí sa s rovnakým vypätím snažili o dosiahnutie nimi pokorených cieľov, prečo sa oni nestali známymi? Alebo prečo nie tí, ktorí tie isté uvedené ciele dosiahli po týchto prvých víťazoch? Odpoveď sa javí viac ako jednoduchá: Hillary, Amundsen, Pearry a ďalší dokázali, čo doteraz nedokázal nikto. Dosiahli ciele, ktoré sa dovtedy zdali nedosiahnuteľnými. Prekročili hranice, ktoré sa zdali byť neprekročiteľnými. Išlo však o viac ako topografické rekordy, išlo aj o povalenie mentálnych blokov v podobe presvedčenia, že sa niečo nedá, že je niečo nemožné, vylúčené, absurdné.

Veľkonočné sviatky sú vlastne tiež o jednej prekonaanej hranici. Na rozdiel od tých vyššie spomínaných, sú k tejto hranici pozvaní všetci. Pozýva ich Ježiš, víťazný a zmŕtvychvstalý. Ježiš, ktorý pokoril hranicu smrti, pokoril naozaj existenciálne hĺbky, výšky, tajomné póly ľudského života. Naozaj, čo asi cítili Peter a Ján, keď utekali k hrobu, o ktorom počuli, že je prázdny? Na čo asi myslel Peter, ktorý tak bolestne sám na sebe zakúsil hranice zrady, hoci sa predtým zaprisahával za Majstra položiť hoci aj život. A na čo myslel Ján, ktorý Ježiša videl na vlastné oči vykrvacať na kríži a teraz mu tvrdili, že ho v hrobe viac niet.

Do Petrových a Jánových stôp dodnes vstupujú milióny pútnikov. Fascinuje ich myšlienka prázdneho hrobu, tam v Jeruzaleme pod kopulou baziliky stoja denne v rade, aby mohli vstúpiť do povestnej hrobovej komory. No čo vlastne hľadajú v najznámejšom hrobe na planéte, ktorý je zvláštny tým, že v ňom nikto nie je pochovaný? Keď som tam v tom dlhom rade v roku dvetisíc stál sám, videl som z Božieho hrobu vychádzať ľudí rôznych tvárí: plačúcich, usmievaných, dojatých i s modlitbou na operách. Pýtam sa, čo ich dojalo na mieste, kde vlastne nevideli nič? Na mieste, kde už nie je ten, koho sa to všetko týka? Čo je na tom malom kúsku zeme, do ktorého sa človek sotva zmestí, také ohromujúce a duchovne oslovujúce? Nuž to, že Nazaretský Ježiš práve tu pokoril hranicu dovtedy nedosiahnutú. Prekročil hranicu, ktorá sa zdala byť neprekročiteľnou. Otvoril mentálne hrani-

ce presvedčenia, že sa niečo nedá, že je niečo nemožné, vylúčené, absurdné.

Ten hrob je hranica, na ktorej človek očami viery zisťuje, že táto hranica je iba „hraničný priechod“ do novej, vyššej dimenzie života. Že smrť nie je konečnou stanicou človeka, že hrob nie je zúfalou bodkou za jeho pozemskou existenciou. „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi“ - znela otázka tu, pri prázdnom hrobe po zmŕtvychvstaní. Preto ľudí toto miesto dojíma, lebo je nielen o Zmŕtvychvstalom Kristovi, ale aj o nich. Akoby im prázdna hrobová komora hovorila: vaša ľudská dôstojnosť je práve v tom, že ste povolani do večnosti, do večného spoločenstva s Bohom.

Tento týždeň sa v liturgii po osem dní celej Veľkonočnej oktávy každý deň spieva slávnostné Glória. Vyjadruje radosť nad tým, že sa otvorila chrámová opona, definitívny priezor do Božej lásky, ktorej svetlo spätne prežaruje celé pozemské putovanie, aby ho obdarila plnosťou pre každý okamih. Lebo hranicou bezhraničnosti, prahom večnosti je každá s láskou vykonaná práca, každý čin naplnený snahou konať podľa vôle Zmŕtvychvstalého Krista. A preto človek vlastne nemusí odchádzať na špeciálne miesta, na slávne hranice zeme, na historicky atraktívne lokality. Stačí tam, kde práve stojíme; tam, kam nás zavedú životné cesty veriť že Zmŕtvychvstalý stojí pri nás: on, ktorý vstúpil do večeradla cez zatvorené dvere, vstupuje – napriek bariére času a priestoru - do našej súčasnosti a ponúka nám žiť naplno. Vstávať z mŕtvych vždy vtedy, keď sa rozhodneme prekročiť limity vlastného egoizmu, zomrieť sebe a žiť v láske pre druhých.

RV, Jozef Haľko

Príhovor Benedikta XVI. pri nedeľnej modlitbe Anjel Pána

4. apríla, sme slávili IV. Svetový deň, ktorým OSN upriamuje pozornosť na problém nášľapných mín. Desiat rokov od vstupu do platnosti Zmluvy, ktorá zrušila používanie týchto zbraní a po nedávno podpísanej dohode o zákaze trieštivej munície, chcem povzbudiť krajiny, ktoré tak ešte neurobili, aby bez váhania podpísali tieto dôležité nástroje medzinárodného práva, ktoré Svätá stolica vždy podporovala. Vyjadrujem aj moju podporu akýmkoľvek opatreniam zameraným na zabezpečenie starostlivosti pre obeť týchto zbraní.

Chcel by som tu s veľkým smútkom spomenúť aj našich afrických bratov a sestry, ktorí pred pár dňami našli smrť v Stredozemnom mori, keď sa snažili priplávať do Európy. Pred takýmito tragédiami nemôžeme zostať ľahostajní, aj keď sa bohužiaľ opakujú už dlhý čas. Rozsah tohto fenoménu núti koordinovať stratégiu medzi Európskou úniou a africkými štátmi, ako aj prijímanie humanitárnych opatrení, aby sa zabránilo tomu, že títo emigranti pôjdu za obchodníkmi bez škrupúl. Zatiaľ čo sa modlím za obeť, aby ich Pán prijal vo svojom pokoji, chcem poznamenať, že tento problém, ktorý zhoršila globálna kríza, bude vyriešený iba vtedy, keď africké národy s pomocou me-

dzinárneho spoločenstva, sa budú môcť oslobodiť od chudoby a vojen.

Teraz osobitne pozdravujem 150 delegátov - biskupov, kňazov, laikov - ktorí sa v minulých dňoch zúčastnili na medzinárodnom stretnutí o Svetových dňoch mládeže, ktoré zorganizovala Pápežská rada pre laikov. Začala sa tak cesta príprav na budúce svetové stretnutie mládeže, ktoré sa uskutoční v auguste 2011 v Madride a pre ktoré som už vybral tému: „Zakorenení v Kristovi, pevní vo viere“ (por. Kol 2,7). Ako je to už tradíciou mladí austráľčania odovzdávajú o chvíľu mladým španielom Kríž Svetových dní mládeže, putovný kríž, ktorý prináša všetkým mladým na zemi posolstvo Kristovej lásky. Odovzdanie tohto svedka má symbolický význam a vyjadrujeme ním nekonečnú vďačnosť Bohu za dary, ktoré sme dostali na veľkom stretnutí v Sydney a za tie, ktoré nám udelí v Madride. Kríž zajtra, sprevádzaný ikonou Panny Márie, odcestuje do španielskeho hlavného mesta a tam sa zúčastní na procesii Veľkého piatku. Následne začne svoje dlhé putovanie, ktoré ho prostredníctvom španielskych diecéz, opätovne vráti do Madridu v lete 2011. Nech tento Kríž a táto ikona Márie môžu byť pre všetkých znamením neporaziteľnej lásky Krista a jeho i našej Matky! -Im-

Homília pápeža Benedikta XVI. na Kvetnú nedeľu 2009

Drahí bratia a sestry, drahí mladí!

Spolu so vzrastajúcim zástupom pútnikov vystúpil Ježiš na Veľkú noc do Jeruzalema.

V poslednej etape cesty, blízko Jericha, uzdravil slepého Bartimeja, ktorý ho oslovením „Syn Dávidov“ prosil o zmilovanie. Teraz, keď je už schopný vidieť, s vďačnosťou sa zaradil do skupiny pútnikov. Keď si v bráne Jeruzalema Ježiš nasadol na osla, zvieru symbolizujúce Dávidov kráľovský majestát, medzi pútnikmi spontánne vypukne radostná istota: On je Dávidov Syn! A tak pozdravujú Ježiša mesiánskym zvolaním: „Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom!, a pridajú: „Požehnané kráľovstvo nášho otca Dávida, ktoré prichádza! Hosanna na výsostiach“ (Mk 11,9) Nevieme, čo si pod Dávidovým kráľovstvom, ktoré prichádza, predstavovali pútnici naplnení entuziazmom. Ale my, skutočne sme pochopili zvesť Ježiša, Syna Dávidovho? Pochopili sme, čo je to za Kráľovstvo, o ktorom rozprával, keď vypovedal pred Pilátom? Chápeme, čo znamená, že toto Kráľovstvo nie je z tohto sveta? Alebo azda túžime po tom, aby bolo z tohto sveta?

Svätý Ján nám vo svojom Evanjeliu, po opise Ježišovho vstupu do Jeruzalema, prináša sériu Ježišových slov, v ktorých nám vysvetľuje podstatu tohto nového druhu kráľovstva. Pri prvom čítaní týchto textov môžeme rozlíšiť tri odlišné zobrazenia Kráľovstva, v ktorých sa vždy iným spôsobom odráža to isté tajomstvo. Ján nám

rozpráva predovšetkým o tom, že medzi pútnikmi, ktorí počas sviatkov „chceli adorovať Boha“, boli i niekoľkí Gréci (porov. 12,20). Buďme pozorní na fakt, že skutočným objektívom týchto pútnikov bolo adorovať Boha. Toto perfektne súvisí s tým, čo Ježiš hovorí pri príležitosti vyhnanja kupcov z chrámu: „Môj dom sa bude volať domom modlitby pre všetky národy“ (Mk 11,17) Skutočným účelom púte musí byť stretnutie sa s Bohom; jeho adorovanie a takto treba dať na správny poriadok hlboký vzťah nášho života. Gréci sú osoby, ktoré hľadajú Boha, ich život je cestou k Bohu. Teraz, prostredníctvom dvoch grécky hovoriacich Apoštolov, Filipa a Ondreja, prosia Pána: „...chceli by sme vidieť Ježiša.“ (Jn 12,21) Veľké slová. Drahí priatelia, kvôli tomuto sme sa tu zhromaždili: Chceme vidieť Ježiša. Za týmto účelom sa minulý rok vybrali tisíce mladých ľudí do Sydney. Istotne, mali mnohé očakávania od tejto púte, ale hlavný účel bol: Chceme vidieť Ježiša.

Vzhľadom na túto požiadavku, čo povedal a urobil Ježiš v tom momente? Z Evanjelia jasne nevyplýva, či prišlo k stretnutiu medzi tými Grékmi a Ježišom. Ježišom pohľadom smeruje oveľa ďalej. Jadrom jeho odpovede na požiadavku tých dvoch osôb je: „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.“ (Jn 12,24) To znamená: teraz nie je dôležitý rozhovor, viac alebo menej krátky, s niekoľkými osobami, ktoré sa potom vrátia domov. Ako

zrnko obilia odumreté a vzkriesené prídem totálne novým spôsobom, za hranicami momentu, stretnúť sa so svetom a s Grékmi. Prostredníctvom vzkriesenia Ježiš prekračuje hranice priestoru a času. Ako Zmŕtvychvstalý je na ceste k priestrannosti sveta a histórie. Áno, ako Zmŕtvychvstalý ide ku Grékom a rozpráva sa s nimi, zjavuje sa im tak, že oni, vzdialení, stávajú sa blízkymi a práve v ich jazyku, v ich kultúre je jeho slovo podávané ďalej novým spôsobom a tiež novým spôsobom pochopené – prichádza jeho Kráľovstvo. Môžeme tak rozpoznať dve podstatné charakteristiky tohto Kráľovstva. Prvá je, že toto Kráľovstvo prechádza cez kríž. Pretože sa Ježiš totálne daruje, ako Zmŕtvychvstalý môže patriť všetkým a všetkým sa sprítomniť. Vo svätej Eucharistii prijímame ovocie odumretého zrnka

obilia, rozmnoženie chlebov, ktoré pokračuje až do konca sveta a po všetky časy. Druhá charakteristika hovorí: Jeho Kráľovstvo je univerzálne. Naplňa sa antická nádej Izraela: tento Dávidov kráľovský majestát nepozná viac hraníc. Rozprestiera sa „od mora až k moru“ – ako hovorí prorok Zachariáš (9,10) – teda, že objíma celý svet. Toto je ale možné iba preto, že to nie je kráľovský majestát politickej moci, ale sa zakladá jedine na slobodnom priľnutí lásky – lásky, ktorá zo svojej strany odpovedá na lásku Ježiša Krista, ktorý sa daroval všetkým. Myslím, že sa musíme vždy nanovo učiť obidvom veciam – predovšetkým univerzálnosti, katolíckosti. Ona znamená, že nikto nemôže predložiť za absolútne seba samého, svoju kultúru, svoj svet. To od nás vyžaduje, aby sme sa všetci prijímali navzájom, vzdajúc sa niečoho nášho. Univerzálnosť pojíma tajomstvo kríža – prekonanie samých seba, poslušnosť spoločnému slovu Ježiša Krista v spoločnej Cirkvi. Univerzálnosť je vždy prekonávaním samých seba, vzdaním sa niečoho osobného. Univerzálnosť a kríž idú spolu. Iba tak sa vytvára pokoj.

Slovo ohľadne odumretého zrnka obilia je ešte súčasťou Ježišovej odpovede Grékom, je to jeho odpoveď. Následne ale formuluje ešte raz základný zákon ľudskej existencie: „Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život nenávidí na tomto svete, zachráni si ho pre večný život.“ (Jn 12,25) Kto chce mať svoj život pre seba, žiť iba pre seba, pritiahnúť všetko k sebe a ukoristiť z toho všetky možnosti – práve taký stratí život. Ten sa stane nudným a prázdny. Iba v zanechaní samých seba, iba v nesebeckom darovaní „ja“ v prospech „ty“, iba v „áno“ vyššiemu životu, vlastnému Bohu, sa tiež náš život stane priestorným a veľkým. Takto tento základný princíp, ktorý určuje Pán, v poslednej analýze je jednoducho identický s princípom lásky. Láska skutočne znamená zanechať samých seba, darovať sa, nechcieť vlastniť samých seba, ale sa stať slobodnými od seba: neskláňať sa pred sebou

– čo zo mňa bude -, ale sa pozerat' dopredu, smerom k inému – smerom k Bohu a ľuďom, ktorých mi On posielal. A tento princíp lásky, ktorý definuje ľudskú cestu, je ešte raz identický s tajomstvom kríža, s tajomstvom smrti a zmŕtvychvstania, čo stretávame v Kristovi. Drahí priatelia, je asi relatívne ľahké akceptovať toto ako veľkú základnú víziu života. V konkrétnej realite sa ale nejedná iba o jednoduché rozpoznanie princípu, ale o prežívanie jeho pravdy, pravdy kríža a zmŕtvychvstania. A pre toto, ešte raz, nestačí jediné veľké rozhodnutie. Istotne je dôležité odvážiť sa jeden raz k veľkému základnému rozhodnutiu, odvážiť sa k veľkému „áno“, ktoré od nás Pán požaduje v istom momente nášho života. Ale veľké „áno“ rozhodujúceho momentu v našom živote – „áno“ pravde, ktorú

nám Pán predkladá – musí byť potom dennodenne opäť dobyté v situáciách dní, v ktoré vždy nanovo musíme zanechať naše ja a dať sa k dispozícii, keď cítime, že sa chceme naopak vo svojom vnútri opäť naviazať na naše ja.

K správne mu životu patrí tiež obeta, odriekanie sa. Kto sľubuje život bez tohto stále nového darovania sa, klame ľudstvo. Neexistuje vydarený život bez obety. Ak sa ohliadnem za mojím uplynutým osobným životom, musím povedať, že práve tie momenty, v ktorých som povedal „áno“ odriekaniu, boli veľkými a dôležitými.

Nakoniec, svätý Ján vo svojej kompozícii Pánových slov na Kvetnú nedeľu prijal tiež upravenú formu Ježišovej modlitby v Getsemanskej záhrade. Predovšetkým je tu deklarované: „Teraz je moja duša vzrušená.“ (Jn 12,27) Tu sa zjavuje Ježišovo preľaknutie, obširnejšie ilustrované ďalšími tromi evanjelistami – jeho preľaknutie sa z moci smrti, z priepasti zla, ktorú On vidí a do ktorej musí zostúpiť. Pán trpí tými istými úzkosťami ako my, sprevádza nás skrze poslednú úzkosť až na svetlo. Potom v Jánovi nasledujú dve Ježišove otázky. Prvá vyjadrená iba podmieňovacím spôsobom: „Čo mám povedať? Otče, zachráň ma pred touto hodinou?“ (Jn 12,27). Ako ľudské bytie, i Ježiš cíti popud pýtať si, aby bol uchránený od teroru utrpenia. I my sa môžeme modliť týmto spôsobom. I my môžeme lamentovať pred Pánom ako Jób, predstavujúc mu všetky naše otázky, ktoré sa v nás vynárajú, keď vidíme nespravodlivosť vo svete a ťažkosť nášho samého ja. Pred ním sa nemusíme utiahnuť do zbožných fráz, do fiktívneho sveta. Modliť sa vždy znamená tiež bojovať s Bohom a ako Jakub mu môžeme povedať: „Nenechám ťa, pokiaľ ma nepožehnáš!“ (Gn 32,27) Ale potom príde rad na druhú Ježišovu otázku: „..., osláv svoje meno!“ (Jn 12,28). V synoptikoch – evanjelistoch znie táto otázka nasledovne: „No nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ (Lk 22,42). Nakoniec, Božia sláva, jeho panstvo, jeho vôľa je vždy dôležitejšia a skutočnejšia ako moje myslenie a mo-

ja vôľa. A toto je podstatou našej modlitby a nášho života: pochopiť tento skutočný poriadok reality, intímne ho akceptovať; dúfať v Boha a veriť, že robí správnu vec; že jeho vôľa je pravda a láska, že sa môj život stane dobrým, ak sa naučím priľnúť k tomuto poriadku. Ježišov život, smrť a zmŕtvychvstanie sú pre nás zábezpekou, že môžeme skutočne dôverovať Bohu. A týmto spôsobom sa realizuje jeho Kráľovstvo.

Drahí priatelia! Na konci tejto liturgie, mladí ľudia z Austrálie odovzdajú Kríž svetových dní mládeže ich vrstovníkom zo Španielska. Kríž je na ceste z jedného konca sveta na druhý, od mora k moru. A my ho sprežívame. Postupujme s ním na ceste a tak nájdeme našu cestu. Keď sa dotkneme kríža, ba keď ho nesieme, dotýkame sa Božieho tajomstva, tajomstva Ježiša Krista. Tajomstva, že Boh tak miloval svet – nás – že daroval svojho jednorodného Syna za nás (porov. Jn 3,16). Dotknime sa krásneho tajomstva Božej lásky, jedinej skutočne spásnej pravdy. Ale dotknime sa i základného zákona, konštitučnej normy nášho života, teda faktu, že bez „áno“ krížu, bez putovania deň čo deň v spoločenstve s Kristom, život sa nemôže vydať. Čím viac sa pre lásku veľkej pravdy a veľkej lásky – pre lásku pravdy a Božej lásky – môžeme niečoho vzdáť, tým väčší a bohatší sa stane náš život kto si chce svoj život zachovať pre seba, stratí ho. Kto daruje svoj život, dennodenne v malých gestách, ktoré sú súčasťou veľkého rozhodnutia, ten ho nájde. Toto je náročná pravda, ale tiež hlboko krásna a oslobodzujúca, v ktorej chceme krok za krokom vstúpiť počas putovania kríža naprieč kontinentmi. Kiež Pán žehná túto púť, túto cestu. Amen.

Preložil Dušan Kolenčík

Tajomstvo utrpenia smrti a vzkriesenia – dar života pre človeka dneška

Vatikán (7. apríla, RV) – „Kvetnou nedeľou sme začali Veľký týždeň. Liturgické obrady tohto týždňa nás vedú k srdcu tajomstva spásy, do stredu Prozreteľnosti, prostredníctvom ktorej chcel Boh zachrániť ľudstvo“ – uvádza sa v komuniké Svätej stolice k obradom Veľkej noci a ďalej pokračuje:

„Každá slávnosť je tak liturgickým „znakom“, ktorý pozostáva zo slov, gest, chvíľ ticha, obrazov, hudby a spevu, ktoré nás privádzajú k úvahám o bolesti tajomstva ľudského utrpenia, ktoré je osvetlené tajomstvom nekonečného milosrdenstva Spasiteľa: len vo Vzkriesenom Kristovi, Ceste, Pravde, Živote, tak nachádza tajomstvo človeka svetlo.

V liturgickej slávnosti je tajomstvo utrpenia, smrti a vzkriesenia nielen súčasťou dávnej histórie, ale udalosťou dneška pre každého človeka ako aj udalosťou, z ktorej môžu všetci čerpať, aby získali dar života. Kristus Vzkriesený žije!“

-sg-

Generálna audiencia Benedikta XVI.: Tajomstvo Veľkonočného trojdnia

Vatikán (8. apríla, RV) – Pod krásnou belasou oblohou ožiarenou príjemnými jarnými snečnými lúčmi, sa konala generálna audiencia na námestí sv. Petra. Svätý Otec sa vo svojej katechéze sústredil na tému Veľkonočného trojdnia, keď povedal:

„Drahí bratia a sestry,

Veľký týždeň, ktorý pre nás kresťanov je najdôležitejším liturgickým obdobím roka, nám ponúka možnosť ponoriť sa do ústrednej udalosti nášho Vykúpenia, opäť prežiť Veľkonočné tajomstvo, hlboké tajomstvo našej viery. Zajtra popoludní, svätou omšou Pánovej večere, nám slávnostné liturgické obrady pomôžu hlbšie sa ponoriť do meditácie utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania Pána počas dní Veľkonočného trojdnia, ktoré je základom celého liturgického roka. Kiežby nám božia milosť otvorila srdcia, aby sme mohli pochopiť nesmierny dar spásy, ktorá vyvierá z Kristovej obety. Úžasné vyjadrenie tohto nesmierného daru môžeme nájsť v slávnom hymne v Liste Filipanom (por. 2, 6 -11), ktorý sme počas pôstu viac krát meditovali. Apoštol v ňom prechádza veľmi účinným a výstižným spôsobom celým tajomstvom dejín spásy, pričom sa pozastavuje pri pýche Adama, ktorý chcel byť ako Boh. Túto pýchu prvého človeka, ktorú my všetci v sebe pociťujeme, pritom dáva do protikladu s pokorou opravdivého Božieho Syna, ktorý keď sa stal človekom, vzal na seba všetky slabosti ľudského bytia, okrem hriechu, a zostúpil až do hĺbky smrti. Po tomto poslednom hlbokom zostúpení do utrpenia a smrti, nasleduje potom povýšenie, opravdivá sláva, sláva lásky, ktorá išla až do konca. A preto je správne, - ako hovorí apoštol Pavol – „aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk vyznával: „Ježiš Kristus je Pán!“ na slávu Boha Otca“ (2, 10-11). Svätý Pavol týmito slovami poukazuje na proroka Izaiáša, kde Boh hovorí: Ja som Pán a mne sa skloní každé koleno (porov. Iz 45,23). Toto – ako hovorí Pavol – platí pre Ježiša Krista. On je skutočne vo svojej pokore a vo svojej skutočnej veľkosti lásky, Pánom sveta, pred ktorým sa skláňa každé koleno“.

V ďalšej časti svojej katechézy Svätý Otec zdôraznil skutočnosť, že Ježiš Kristus nechcel využiť svoje božské bytie a svoju moc ako nástroj svojho víťazstva a ako znamenie niečoho, čím by sa od nás odlišoval. Naopak, zriekol sa seba samého a vzal si prirodzenosť sluhu, a tak stal sa podobný ľuďom. A to nie preto, že by to bol dôsledok akéhosi nejasného mechanizmu alebo osudovosti, ale preto, lebo Ježiš slobodne a veľkoryso ponúkol seba samého, aby tak naplnil spásnosný Otcov zámer. Potom Svätý Otec pokračoval:

„Úvod do Veľkonočného trojdnia, ktoré – ako som už povedal, začne zajtra poobede obradmi Zeleného štvrtka a slávnostnou svätou omšou Posvätenia olejov. Túto svätú omšu bude biskup sláviť so svojimi kňazmi, a počas nej si kňazi obnovia svoje kňazské sľuby, ktoré vyslovili v deň svojej kňazskej vysviacky. Je to gesto veľkého významu, prostredníctvom ktorého kňazi opätovne potvrdzujú vlastnú vernosť Kristovi, ktorý si ich vyvolil ako svojich služobníkov. Toto stretnutie kňazov nadobudne tohto roku ešte osobitný význam, pretože je to akoby už príprava na Kňazský rok, ktorý som vyhlásil pri príležitosti 150. výročia smrti svätého farára z Arsua a ktorý sa začne 19. júna tohto roka. Počas tejto svätej omše bude požehnaný aj olej pre pomazanie chorých a pre pomazanie katechumenov a tiež bude posvätená krizma. Prostredníctvom týchto obradov môžeme takto symbolickým spôsobom prežiť plnosť Kristovho kňazstva a cirkevného spoločenstva, ktoré sa schádza k eucharistickej obete a je oživované darom Ducha Svätého.

Vo svätej omši, ktorá sa slávi popoludní a ktorá sa zvykne nazývať Pánovou večerou, si Cirkev pripomína ustanovenie Eucharistie, služobného kňazstva a nového prikázania lásky, ktoré Ježiš zanechal apoštolom. O tom, čo sa stalo vo Večeradle v predvečer Pánovho utrpenia, nám ponúka v jednom z najstarších svedectiev práve sv. Pavol: „Pán Ježiš“ – píše Sv. Pavol na počiatku päťdesiatych rokov prvého storočia, vychádzajúc z textu, ktorý mal z prostredia blízkeho samotnému Pánovi – „v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, vzdával vďaky, lámal ho a povedal: „Toto je moje telo, ktoré je pre vás; toto robte na moju pamiatku.“ Podobne po večeri vzal kalich a hovoril: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi. Toto robte, kedykoľvek ho budete piť, na moju pamiatku.“ (1 Kor 11,23-25).

Tajuplné slová, ktoré však jasne ukazujú Kristovu vôľu: pod spôsobom chleba a vína sa sprítomňujú svojím obetovaným telom a vyliatou krvou. Je to obeta novej a večnej zmluvy ponúknutá všetkým, bez ohľadu na rasu či kultúru. A pre tento sviatostný obrad, ktorý odovzdáva Cirkvi ako najväčší dôkaz svojej lásky, Ježiš ustanovuje ako vysluhovateľov svojich učeníkov a všetkých tých, ktorí budú pokračovať ich službu v priebehu storočí. Zelený štvrtok zároveň znamená nové pozvanie vzdávať vďaky Pánovi za jeho najväčší dar Eucharistie, ktorý treba prijať s nábožnosťou a uctievať so živou vierou. Cirkev preto v tento deň, po slávení svätej omše, povzbudzuje bdieť v prítomnosti Najsvätejšej Sviatosti, pripomínajúc si smutnú hodinu, ktorú Ježiš strávil v samote a v modlitbe v Getsemani, predtým ako bol zajatý a odsúdený na smrť.

A tak prichádzame k Veľkému Piatku, dňu Pánovho utrpenia a smrti na kríži. Každý rok, stojac v tichu pred Ježišom zaveseným na drevo kríža, uvedomujeme si, aké láskyplné boli slová, ktoré povedal na vigí-

liu, počas Poslednej večere: „Toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za všetkých.“ (Mk 14, 24). Ježiš ponúkol svoj život ako obeť za odpustenie hriechov ľudstva. Tak pri Eucharistii ako aj pri utrpení a smrti Ježiša na kríži stojíme pred tajomstvom, ktoré nemožno preniknúť rozumom. Stojíme pred niečím, čo by sa ľudsky mohlo zdať absurdným: Boh, ktorý sa nielen stáva človekom, so všetkými ľudskými potrebami, ktorý nielen trpí pre záchranu človeka berúc na seba celú ľudskú biedu, ale ktorý pre človeka aj zomiera.

Kristova smrť pripomína množstvo bolesti a zla, ktoré sužuje ľudstvo každej doby: zdrviajúcu ťažobu nášho umierania, nenávisť a násilie, ktoré aj dnes krvavia zem. Utrpenie Pána pokračuje v ľudských utrpeniach. Ako správne píše Blaise Pascal: „Ježiš bude v agónii do konca sveta; neslobodno spať v tomto čase“ (Myšlienky, 553). Ak je Veľký Piatok dňom plným smútku, je zároveň dňom mimoriadne vhodným na vzbudenie našej viery, na posilnenie našej nádeje a odvahy, aby sme každý niesli svoj kríž s pokorou, dôverou a odovzdanosťou do vôle Boha, vo vedomí jeho pomoci a jeho víťazstva. Liturgia dnešného dňa spieva: O Crux, ave, spes unica – Buď pozdravený kríž, jediná nádej!

Táto nádej je živá veľkým tichom Bielej Soboty, v očakávaní Ježišovho vzkriesenia. V tento deň sú kostoly bez výzdoby a bez liturgických bohoslužieb. Cirkev bdie v modlitbe ako Mária a spolu s Máriou, zdieľajúc rovnaké pocity bolesti a dôvery v Boha. Náležite sa odporúča zachovať počas celého dňa atmosféru modlitby, priaznivú pre meditáciu a zmierenie; veriaci sú povzbudení pristúpiť k sviatosti zmierenia, aby sa mohli opravdivo obnovení zúčastniť na veľkonočnom slávení.

Rozjímanie a ticho Bielej soboty nás v noci privádzajú k slávnostnej veľkonočnej vigílii, „matke všetkých vigílií“, kedy sa vo všetkých kostoloch a spoločenstvách ozve spev radosti z Kristovho vzkriesenia. Znova bude ohlásené víťazstvo svetla nad tmou, života nad smrťou, a Cirkev sa zaraduje zo stretnutia so svojím Pánom. Vstúpime tak do atmosféry veľkonočného vzkriesenia.

Drahí bratia a sestry, pripravme sa na intenzívne prežitie slávnostného Trojdnia, aby sme boli stále viac účastní na Kristovom tajomstve. Na tejto ceste nás sprevádza Svätá Panna, ktorá potichu nasledovala svojho syna Ježiša až na Kalváriu, zúčastňujúc sa s hlbokým zármutkom na jeho obeť, spolupracujúc na tajomstve vykúpenia ako Matka všetkých veriacich (por. Jn 19, 25-27). Spolu s ňou vstúpime do Večeradla, zostaneme stáť pod krížom, budeme bdieť pri mŕtvom Kristovi, čakajúc s nádejou na úsvit žiarivého dňa vzkriesenia. V tejto perspektíve vám všetkým už teraz vyjadrujem svoje čo najsrdečnejšie želanie radostnej a svätej Veľkej noci, spolu s vašimi rodinami, farnosťami a spoločenstvami.“

Zelený štvrtok - homília Benedikta XVI. počas sv. omše svätenia olejov

Drahí bratia a sestry,

Pán sa deň pred svojim umučením modlil vo večeradle za svojich učeníkov, aby s Ním boli jedno, pričom sa pozeral aj do budúcnosti na spoločenstvo všetkých, ktorí “čo skrze ich slovo uveria vo mňa” (Jn 17,20). V modlitbe za učeníkov všetkých časov, Pán pozeral aj na nás a modlil sa za nás. Vypočujme si, čo vyprosoval dvanástim apoštolom a nám, ktorí sme sa tu zišli: “Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda. Ako si ty mňa poslal na svet, aj ja som ich poslal do sveta a pre nich sa ja sám posväčujem, aby boli aj oni posvätení v pravde.” (Jn 17,18). Pán prosí za naše posvätenie, posvätenie v pravde. A posliela nás, aby sme pokračovali v jeho poslaní. V tejto modlitbe je však jedno slovo, ktoré priťahuje našu pozornosť a zdá sa nám málo zrozumiteľné. Ježiš hovorí: “pre nich sa ja sám zasväčujem”. Čo to znamená? Nie je ale Ježiš sám o sebe “svätý Boží”, ako to vyznal Peter v rozhodujúcej chvíli v Kafarnaume (por. Jn 6,69)? Ako teda môže zasvätiť sám seba?

Aby sme to pochopili, musíme najprv vysvetliť, čo v Biblii znamenajú slová “svätý” a “zasvätiť, posvätiť”. Slovom “svätý” sa opisuje predovšetkým prirodzenosť Boha samého, jeho výnimočný, božský spôsob bytia, ktorý je vlastný iba Jemu. On je skutočne a autenticky Svätý v pôvodnom slova zmysle. Každá iná svätosť je odvodená od Neho, a je účasťou na jeho spôsobe bytia. On je najčistejšie Svetlo, Pravda a Dobro bez poškvŕny. Zasvätiť niečo, alebo niekoho preto znamená dať vec, alebo osobu do vlastníctva Bohu, vybrať ju z prostredia toho, čo je naše, a vložiť ju do jeho sféry, takže už nepatrí k našim veciam, ale úplne Bohu. Zasvätenie je teda odňatie svetu a odovzdanie živému Bohu. Vec, alebo osoba už nám nepatrí, dokonca ani sebe samej, ale je ponorená v Bohu. Takéto odňatie veci a jej odovzdanie Bohu je tiež označované slovom obeť: už nie je mojím vlastníctvom, ale Jeho vlastníctvom. V Starom zákone je odovzdanie nejakej osoby Bohu, teda jej “zasvätenie” zhodné s kňazským svätením a tým sa definuje aj samotné kňazstvo: je to zmena vlastníctva, bytosť odňatá svetu je darovaná Bohu. Týmto sa naznačujú

dva smery, ktoré sú súčasťou procesu zasvätenia/posvätenia. Je to vystúpenie z kontextu svetského života - “byť postavený nabok” pre Boha. Nie je to však nejaká segregácia. Byť odovzdaný Bohu znamená skôr zastupovať druhých. Kňaz je odňatý svetským súvislostiam a darovaný Bohu, ale zároveň ho Boh dáva k dispozícii druhým, všetkým. Keď Ježiš hovorí: “pre nich sa ja sám zasväčujem”, robí zo Seba kňaza i obeť zároveň. Preto má Bultmann pravdu, keď výraz “zasväčujem” prekladá slovom “obetujem”. Teraz rozumieme k čomu prichádza keď Ježiš hovorí: “pre nich sa ja sám zasväčujem”? Týmto úkonom zasvätenia sa Ježiš - človek Ježiš, ktorý je jedno s Božím Synom - odovzdáva Otcovi pre nás. Je to vyjadrenie skutočnosti, že On je zároveň kňaz i obeť. Zasväčujem sa - obetujem sa: tento hlboký výraz, ktorý nám dovoľuje nahliadnuť do hlbiny srdca Ježiša Krista, by mal byť neustále predmetom našej reflexie. V ňom je obsiahnuté celé tajomstvo nášho vykúpenia. A obsahuje aj pôvod cirkevného kňazstva.

Iba teraz môžeme dôkladne pochopiť, čo Pán žiadal od Otca pre učeníkov - pre nás. “Posväť ich pravdou” - to je začlenenie apoštolov do kňazstva Ježiša Krista, založenia jeho nového kňazstva pre spoločenstvo veriacich všetkých čias. “Posväť ich pravdou” - to je pravá modlitba zasvätenia pre apoštolov. Pán žiada, aby ich sám Boh pritiahol k sebe, do svojej svätosti. Žiada, aby ich Boh odňal im samým a vzal ich do svojho vlastníctva, a tak im umožnil plniť kňazskú službu vo svete. Táto Ježišova modlitba sa vyskytuje dvakrát v jemne upravenej podobe. Musíme si ju preto vypočúť dvakrát a veľmi pozorne, aby sme začali chápať aspoň nejasne tú vznešenú skutočnosť, ktorá sa tu deje: “Posväť ich pravdou”. A Ježiš hneď dodáva: “tvoje slovo je pravda”. Učeníci sú teda vtiahnutí do Božieho vnútra tým, že boli ponorení do Božieho slova. Božie slovo je, takpovediac obmytím, ktoré očisťuje, tvorčou mocou, ktorá ich premieňa v bytie Boha. Ako je to teda v našom živote? Sme skutočne preniknutí Božím slovom? Je pravdou, že je potravou, z ktorej žijeme viac ako z chleba a vecí tohto sveta? Skutočne ho poznáme? Milujeme? Zaoberáme sa v našom vnútri týmto slovom do takej miery, že skutočne dáva tvar nášmu životu a podobu nášmu uvažovaniu? Alebo je to skôr tak, že naše myslenie vytvára všetkým tým čo sa hovorí a čo sa robí? Nie sú to častejšie prevažujúce názory, ktoré vytvárajú kritériá, podľa ktorých sa hodnotíme? Nezostávame skôr na povrchu toho všetkého, čo sa vnucuje dnešnému človeku? Skutočne sa nechávame očistiť vo svojom vnútri Božím slovom? Friedrich Nietzsche vysmial pokoru a poslušnosť ako servilné cnosti, prostredníctvom ktorých sú vraj ľudia utláčaní. A na ich miesto postavil hrdosť a absolútnu slobodu človeka. Samozrejme nachádzame aj určité karikatúry pokory a podriadenosti, ktoré nechceme napodobňovať. Existuje ale aj deštruktívna pýcha a autoritárstvo, ktoré rozkladajú každé spoločen-

stvo a vedú k násiliu. Vieme sa od Krista učiť správnej pokore, ktorá odpovedá pravde o našom bytí, ako aj poslušnosti, ktorá sa podrobuje pravde, Božej vôli? "Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda": toto slovo, ktoré začleňuje do kňazstva osvecuje náš život a volá nás, aby sme sa stávali stále nanovo učeníkmi tej pravdy, ktorá sa otvára v Božom slove.

Myslím si, že v interpretácii tejto vety môžeme urobiť ešte ďalší krok. Nepovedal snáď Kristus sám o sebe: "Ja som pravda" (por. Jn 14,6)? A nie je On sám Slovom živého Boha, ku ktorému sa vzťahujú všetky ostatné jednotlivé slová? Posväť ich pravdou - to teda v hĺbke znamená: urob ich jedno so mnou, Kristom. Spoj ich so mnou. Vtiahni ich do môjho vnútra. A skutočne, existuje iba jediný kňaz Novej zmluvy, samotný Ježiš Kristus. A kňazstvo učeníkov môže byť preto iba účasťou na Ježišovom kňazstve. Naše kňazské bytie preto nie je nič iné, než nový spôsob zjednotenia s Kristom. A vo sviatosti je nám navždy dané. Táto nová pečať bytia sa nám však môže stať odsúdením, pokiaľ sa náš život nerozvíja v pravde tejto sviatosti. Sľuby, ktoré dnes obnovujeme, o tom hovoria, že naša vôľa musí byť orientovaná takto: „Domino Iesu arctius coniungi et conformari, vobismetipsis abrenuntiantes“. Zjednotenie s Kristom predpokladá odriekanie. Prináša to, že nechceme vnucovať svoju cestu a svoju vôľu, že sa netúžime stať tým, či oným, ale všade sa oddávame Jemu akýmkoľvek spôsobom, akým On bude chcieť použiť nás. "Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus", povedal v tejto súvislosti svätý Pavol (por. Gal 2,20). Svojim "áno" kňazskému sväteniu sme sa v podstate zriekli vôle byť samostatní, vôle k "sebarealizácii". Toto zásadné "áno" musíme denne naplňovať mnohými malými "áno" a malými sebazapreniami. Toto "áno" malých krokov, ktoré spoločne tvoria veľké "áno", sa bude môcť uskutočniť bez horkosti a bez sebaľútosti iba vtedy, ak bude stredom nášho života skutočne Kristus. Ak vstúpime do pravej dôvery s Ním. Pretože potom uprostred odriekaní, ktoré v prvej chvíli môžu spôsobovať bolesť, zakúsime rastúcu radosť z priateľstva s Ním, všetky malé a niekedy aj veľké znamenia jeho lásky, ktorou nás neustále obdaruje. "Kto stratí seba samého, nájde sa". Keď naberieme odvahu stratiť seba samých pre Pána, zakúsime, ako je jeho slovo pravdivé.

Byť ponorení v Pravde, v Kristovi je proces, ktorého súčasťou je modlitba, v ktorej sa uskutočňuje priateľstvo s Ním a v ktorej sa učíme poznávať Jeho spôsob bytia, myslenia a konania. Modliť sa znamená, putovať v osobnom spoločenstve s Kristom a predkladať Mu náš každodenný život, naše úspechy i pády, naše námahy a naše radosti - je to jednoduché predstavenie nás samých Jemu. Aby sa však z toho nestala kontemplácia seba samého, je dôležité naučiť sa modliť bez prestania modlitbou Cirkvi. Sláviť Eucharistiu znamená modliť sa. Eucharistiu slávime správne, pokiaľ svojim myslením a svojím bytím vstupujeme do slov, ktoré nám podáva Cirkev. V nich je prítomná modlitba všetkých

generácií, ktoré nás berú so sebou na cestu k Pánovi. A ako kňazi sa slávením Eucharistie stávame tými, ktorí svojou modlitbou dláždia cestu modlitbe veriacich súčasnosti. Keď sme vnútorne zjednotení so slovami modlitby, a keď sa nimi necháme viesť a premieňať, tak aj veriaci nájdu bránu k týmto slovám. Potom sa všetci skutočne staneme "jedným telom a jednou dušou" s Kristom.

Byť ponorení do pravdy a tak do svätosti Boha, pre nás znamená tiež prijímať vážnosť pravdy; postaviť sa vo veľkých i malých veciach proti klamstvu, ktorá je vo svete prítomná v mnohých podobách; prijať námahu pravdy, pretože v nás je prítomná jej najhlbšia radosť. Keď hovoríme o posvätení v pravde, nesmieme zabudnúť ani na to, že v Ježišovi Kristovi sú pravda a láska jedno. Byť ponorení v ňom teda znamená, byť ponorení v jeho добрote, v pravej láske. Skutočná láska nie je lacná, môže byť tiež veľmi náročná. Odporuje zlu, aby človeka priviedla k pravému dobru. Keď budeme jedno s Kristom, naučíme sa ho rozpoznávať práve v trpiacich, chudobných, maličkých tohto sveta; potom sa staneme ľuďmi, ktorí slúžia, ktorí poznávajú jeho bravotu a sestry a stretávajú v nich Jeho samého.

"Posväť ich pravdou" - to je prvá časť Ježišových slov. Ježiš ale potom dodáva: "a pre nich sa ja sám posväcujem, aby boli aj oni posvätení v pravde" - to znamená skutočne (Jn 17,19). Myslím si, že táto druhá časť má svoj osobitný význam. V rôznych svetových náboženstvách existujú mnohé rituály "posvätenia", zasvätenia ľudskej osoby. Všetky tieto obrady sa ale môžu stať obyčajnou formalitou. Kristus vyprosuje učeníkom pravé posvätenie, ktoré premieňa ich bytie, ich samotných, a ktoré nezostáva obradnou formalitou, ale je procesom privlastnenia svätým Bohom. Mohli by sme tiež povedať, že Kristus nám vyprosil sviatosť, ktorá sa nás dotýka v hĺbke nášho bytia. Prosil ale aj za to, aby sa táto premena v nás každodenne uvádzala do života; aby sme v našej každodennosti a v našom konkrétnom živote boli každý deň skutočne preniknutí Božím svetlom.

V predvečer môjho kňazského svätenia, pred 58 rokmi som otvoril sväté písmo, pretože som chcel prijať nejaké Pánovo slovo pre ten deň a pre svoju budúcu kňazskú cestu. Môj pohľad padol na tento úryvok: "Posväť ich pravdou, tvoje slovo je pravda. Tak som spoznal, že Pán hovorí o mne a hovorí ku mne. Presne to sa zajtra stane so mnou. Nakoniec, nie sme posvätení prostredníctvom obradov, aj keď obrady sú potrebné. Obmytím, ktorým nás Pán zahŕňa, je On sám - Pravda. Kňazské svätenie znamená byť ponorení v ňom, v Pravde. Patriť novým spôsobom Jemu a tak druhým, "aby prišlo jeho kráľovstvo". Drahí priatelia, v tejto chvíli obnovy sľubov chceme prosiť Pána, aby sme sa stali mužmi pravdy, mužmi lásky, Božimi mužmi. Prosme ho, aby nás stále viac k sebe priťahoval, aby sme sa skutočne stávali kňazmi Novej zmluvy. Amen.

Homília Benedikta XVI. počas sv. omša na pamiatku Pánovej večere

Drahí bratia a sestry!

On večer pred svojím umučením za spasenie nás i všetkých ľudí, čiže dnes, vzal chlieb: tak sa budeme modliť v dnešnej svätej omši. „Čiže dnes” - liturgia Zeleného štvrtku vsúva do textu modlitby slovo „dnes”, čím zdôrazňuje osobitnú dôstojnosť tohto dňa. Bolo to „dnes”, keď to On urobil: navždy daroval samého seba nám vo sviatosti svojho Tela a svojej Krvi. To „dnes” je predovšetkým spomienkou na vtedajšiu Veľkú noc. Napriek tomu ale znamená viac. Kánonom vstupujeme do tohto „dnes”. Naše dnes sa stretáva s jeho dnes. On to robí teraz. Slovom „dnes” liturgia Cirkvi nás chce priviesť k väčšej vnútornej pozornosti voči tajomstvu tohto dňa, voči slovám ktorými sa vyjadruje. Snažme sa teda počúvať novým spôsobom, tak ako aj Cirkev, rozprávanie o ustanovení na základe písma a kontemplujúc samého Pána, ktorý ho formuloval.

Ako prvé nás zasiahne to, že rozprávanie o ustanovení nie je autonómna fráza, ale začína zámenom: latinsky qui pridie. Toto „qui” sa napája na celé rozprávanie modlitby, ktoré mu predchádza, „... aby sa nám stali telom a krvou tvojho milovaného Syna, nášho Pána Ježiša Krista”. Týmto spôsobom je rozprávanie o ustanovení spojené s predchádzajúcou modlitbou, s celým kánonom a z neho samého sa stáva modlitba. Nejde iba o jednoduché rozprávanie, ktoré tu bolo vsunuté a nejde ani o autoritatívne slová, ktoré by tu prerušili modlitbu. Je to modlitba. A iba v modlitbe sa realizuje kňazský akt konsekrácie, ktorá sa stáva premenením, transsubstanciáciou, teda prepoďtatnením našich darov chleba a vína na Telo a Krv Krista. Modliac sa v tomto centrálnom bode, Cirkev je v absolútnej zhode s udalosťou vo Večeradle, pretože Ježišovo konanie je opísané slovami: „gratias agens benedixit - vzdával ti vďaky a dobrorečil”. Týmto výrazom Rímska liturgia rozdelila na dve slová to, čo je v hebrejčine jedno slovo berakha, v gréčtine toto slovo má dva termíny eucharistia a eulogia. Pán vzdáva vďaky. Vzdávaním vďaky uznávame, že istá vec je darom, ktorý pochádza od druhého. Pán vzdáva vďaky a tým vracia Bohu chlieb „ovocie zeme a práce ľudských rúk”, aby sme ho mohli opätovne prijať od Neho. Vzdávanie vďaky sa tak stáva požehnaním. To, čo bolo vložené do Božích rúk, sa od Neho vracia požehnané a premenné. Rímska liturgia má pravdu keď interpretuje našu modlitbu v tej posvätnnej chvíli prostredníctvom slov:

„predkladáme”, „prosíme”, „žiadame o prijatie”, „požehnanie týchto darov”. Toto všetko sa ukrýva v slove „eucaristia”.

Je tu aj ďalšia osobitosť v rozprávaní o ustanovení, ktorú prináša rímsky kánon, a nad ktorou teraz budeme meditovať. Modliaca sa Cirkev pozerá na ruky a do očí Pána. Chce ho pozorovať, chce zachytiť jeho modlitby a jeho konania v tejto jedinečnej hodine, stretnúť Ježišovu osobu takpovediac aj prostredníctvom zmyslov. „On vzal chlieb do svojich svätých a ctihodných rúk ...”. Pozerajme na tie ruky, ktorými On uzdravoval ľudí, na ruky, ktorými požehnával deti, na ruky, ktoré položil na ľudí, na ruky, ktoré boli pribité na kríž a ktoré navždy ponosú stigmaty, ako znamenia jeho lásky pripravenej zomrieť. My sme teraz poverení konať to, čo On urobil: brať do rúk chlieb, aby sa prostredníctvom modlitby premenil. Počas kňazskej vysviacky boli naše ruky pomazané, aby sa stali rukami požehnaní. Modlime sa k Pánovi, aby naše ruky stále viac prinášali spásu, prinášali požehnanie, aby sa tak sprítomnila jeho dobrota!

Od úvodu po Ježišovu kňazskú modlitbu (por Jn 17,1), kánon uvádza slová: „pozdvihol oči k nebu, k tebe, Bohu, svojmu všemohúcemu Otcovi...”. Pán nás učí, aby sme pozdvihli oči a predovšetkým srdce. Pozdvihnúť pohľad, odtrhnúť sa od svetských vecí, nasmerujúc sa v modlitbe k Bohu a tak sa pozdvihnúť. V jednom z hymnov modlitby hodín prosíme Pána, aby ochránil naše oči, aby neprijali a nenechali do nás vstúpiť prázdny veciam, ničote, tomu čo je iba zdáním. Modlime sa, aby prostredníctvom očí do nás nevstúpilo zlo, ktoré pokrívá a zašpiní naše bytie. Modlime sa predovšetkým za to, aby sme mali oči, ktoré budú vidieť všetko to, čo je pravé, krásne a dobré; aby sme sa stali schopnými vidieť Božiu prítomnosť vo svete. Modlime sa, aby sme na svet pozerali očami lásky, Ježišovými očami, a tak uznávali bratov a sestry, ktorí nás potrebujú, ktorí očakávajú naše slovo a naše konanie.

Pán potom požehnával chlieb a dával ho svojim apoštolom. Lámanie chleba je gestom otca rodiny, ktorý sa stará o svoje deti a dáva im to, čo potrebujú pre život. Ale je to aj gesto pohostinnosti, s ktorou rodina prijíma cudzinca, host'a a ktorému umožňuje zúčastňovať sa na jej živote. Rozdeľovať – zdieľať znamená zjednocovať. Prostredníctvom zdieľania sa vytvára

spoločenstvo. V lámaní chleba Pán dáva seba samého. Gesto lámania tajomne pripomína jeho smrť, jeho lásku až na smrť. On rozdeľuje seba samého, skutočný „chlieb za život sveta“ (por. Jn 6, 51). Obživa, ktorú človek v samej hĺbke potrebuje je spoločenstvo so samotným Bohom. Ježiš s vďakou a požehnaním premieňa chlieb, nedáva už pozemský chlieb, ale spoločenstvo so sebou samým. Táto premena však chce byť začiatkom premeny sveta. Aby sa stal svetom Vzkriesenia, svetom Božím. Áno, ide o premenu. Nového človeka a nového sveta, ktoré vychádzajú z posväteného, premeneného, prepodstatneného chleba.

Povedali sme, že lámanie chleba je gestom spoločenstva, zjednocovania cez zdieľanie. Takto sa už cez samotné gesto naznačuje najvnútornejšia povaha eucharistie: ona je agapé, je stelesnenou láskou. V slove „agapé“ sa význam eucharistie a lásky navzájom prenikajú. V Ježišovom geste, ktorý láme chlieb, láska, ktorá sa sprítomňuje, dosiahla svoju absolútnu radikálnosť: Ježiš sa necháva lámať ako živý chlieb. V rozdávanom chlebe spoznávame tajomstvo pšeničného zrna, ktoré odumrie a potom prinesie ovocie. Spoznávame nové rozmnoženie chleba, ktoré vychádza z pšeničného zrna, ktoré odumrie, a pokračuje až po skončenie sveta. Zároveň vidíme, že eucharistia nikdy nemôže byť len liturgickým úkonom. Je kompletná len vtedy, keď sa liturgické agapé stáva láskou v každodennosti. V kresťanskom náboženstve sa dve veci stávajú jednou – odmena Pánova v náboženskom úkone a náboženstvo lásky voči bližnému. Prosme teraz nášho Pána o milosť naučiť sa stále lepšie prežívať tajomstvo eucharistie tak, aby sa takýmto spôsobom začala premena sveta.

Potom vzal Ježiš kalich s vínom. Rímsky kánon označuje kalich, ktorý Pán podáva učeníkom, ako „praeclarus calix“ (ako preslávný kalich), čím pripomína Žalm 23 [22], ten Žalm, ktorý hovorí o Bohu ako o mocnom a dobrom Pastierovi. Čítame tam: „Prestieraš mi stôl, pred očami mojich protivníkov... A kalich mi naplňaš až po okraj“ – calix praeclarus. Rímsky kánon interpretuje tieto slová Žalmu ako proctvo, ktoré sa naplňa v eucharistii: Áno, Pán nám prestiera stôl uprostred hrozieb tohto sveta a dáva nám preslávný kalich – kalich veľkej radosti, skutočnej oslavy, po ktorej všetci túžime – kalich plný vína jeho lásky. Kalich symbolizuje svadbu: teraz nadišla „hodina“, na ktorú sa odvolávala svadba v Káne tajomným spôsobom. Áno, eucharistia je viac ako hostina, je to svadobná hostina. A táto svadba sa zakladá na sebadarovaní Boha až na smrť. V Ježišových slovách počas poslednej večere a v Cirkevnom kánone slávnostné tajomstvo svadby sa ukrýva vo vyjadrení „novum Testamentum“. Tento kalich je nová zmluva – „nová zmluva v mojej krvi“, ako Pavol obracia Ježišove slová na kalich v dnešnom druhom čítaní (1 Kor 11, 25). Rímsky kánon pridáva: „pre novú a večnú zmluvu“, aby vyjadril nerozlučnosť sobáš-

neho zväzku Boha s ľuďmi. Dôvod, pre ktorý staré preklady biblie nehovoria o Zmluve ale o Testamente, spočíva v tom, že to nie sú dvaja rovnocenní účastníci zmluvy, ktoré sa tu stretávajú, ale na scénu vystupuje nekonečná vzdialenosť medzi Bohom a človekom. To, čo my voláme novou a starou Zmluvou nie je čin dohody medzi dvoma rovnakými stranami, ale čistý dar Boha, ktorý nám zanecháva ako dedičstvo svoju lásku – seba samého. Určite, prostredníctvom tohto daru jeho lásky prekonáva On každú vzdialenosť, robí z nás skutočných „partnerov“ a uskutočňuje sa sobášne tajomstvo lásky.

Aby sme potom do hĺbky pochopili to, čo sa tam deje, musíme ešte pozornejšie počúvať slová Biblie a ich pôvodný význam. Odborníci nám hovoria, že v dávnych časoch, o ktorých rozprávajú príbehy otcov Izraela, „potvrdiť zmluvu“ znamená „vstúpiť s ostatnými do zväzku založenom na krvi, teda prijať toho druhého do vlastného spolku a vstúpiť tak navzájom do právneho spoločenstva.“ Takýmto spôsobom sa vytvára reálne pokrvné príbuzenstvo, hoci nie materiálne. Partneri sa akýmsi spôsobom stávajú „pokrvní bratia“. Zmluva vytvára spoločenstvo, ktoré znamená pokoj (por. ThWNT II 105 – 137). Môžeme si aspoň trochu predstaviť to, čo sa deje v hodinu poslednej večere a ktorá sa odvtedy opakuje zakaždým, keď slávime eucharistiu? Boh, živý Boh zakladá s nami spoločenstvo pokoja, dokonca, On vytvára určité „pokrvné príbuzenstvo“ medzi sebou a nami. Prostredníctvom vtelenia Ježiša, prostredníctvom jeho vyliatej krvi, sme boli všetci vtiahnutí do veľmi reálneho pokrvného príbuzenstva s Ježišom a teda so samým Bohom. Ježišova krv je jeho láska, v ktorej sa Boží život a ľudský život stali jedno. Prosme Pána, aby sme stále lepšie chápali veľkosť tohto tajomstva! Aby ono rozvíjalo svoju premieňajúcu silu v našom vnútri a my sme sa tak naozaj stali pokrvnými bratmi a sestrami Ježiša, preniknutí jeho pokojom a tak aj v spoločenstve jedni voči druhým.

Teraz však prichádza ďalšia otázka. Vo večeradle Kristus dáva svojim učeníkom vlastné Telo a Krv, teda seba samého v absolútnosti jeho osoby. Môže to ale urobiť? Ešte je prítomný fyzicky medzi nimi, stojí pred nimi! Odpoveď je: v tej hodine uskutočňuje Ježiš to, čo ohlásil predtým, keď hovoril o Dobrom Pastierovi: „Nik mi ho neberie: ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať...“ (Jn 10, 18). Nikto mu nemôže vziať život: On ho zo slobodného rozhodnutia dáva. V tú hodinu predbieha ukrižovanie a vzkriesenie. To, čo sa tam uskutoční, takpovediac fyzicky v ňom, On naplňa už vopred v slobode svojej lásky. On dáva svoj život a znova ho dostáva vo vzkriesení, aby ho mohol zdieľať naveky.

Pane, Ty nám dnes dávaš svoj život, dávaš nám sám seba. Prenikni nás svojou láskou. Daj, aby sme žili v tvojom „dnešku“. Urob nás nástrojmi svojho pokoja! Amen.

-Im-/ snímka SIR

Homília Benedikta XVI. počas sv. omše na Veľkonočnú nedeľu

Drahí bratia a sestry,

„Bol obetovaný náš veľkonočný baránok, Kristus!“ (1 Kor 5,7). V tento deň zaznieva zvolanie svätého Pavla, ktoré sme si vypočuli v druhom čítaní, a ktoré pochádza z prvého listu Korint'anom. Ide o text, ktorý bol napísaný iba 20 rokov po Ježišovej smrti a zmŕtvychvstaní, napriek tomu - ako je to typické pre isté Pavlove výrazy - už v sebe obsahuje udivujúcu syntézu, plné vedomie kresťanskej novosti. Hlavný symbol histórie spásy - veľkonočný baránok - je tu identifikovaný v Ježišovi a nazývaný práve „naš veľkonočný baránok“. Židovská veľká noc, pamiatka na oslobodenie z Egyptského otroctva, počítala každý rok s obetovaním baránka, baránka pre celú rodinu, podľa Mojžišových predpisov. Vo svojom utrpení a smrti sa Ježiš ukazuje ako Boží Baránok „obetovaný“ na kríži, aby sňal hriechy sveta. Bol zabitý práve v hodine, keď bolo zvykom zabíjať baránkov v Jeruzalemskom chráme. Zmysel tejto svojej obety anticipoval on sám počas Poslednej večere, nahradiac seba - pod znameniami chleba a vína - namiesto rituálnych jedál židovskej Veľkej noci. Tak môžeme povedať, že Ježiš skutočne vykonal tradičnú starovekú veľkú noc a premenil ju na svoju Veľkú noc.

Počínajúc týmto novým významom veľkonočných sviatkov, tak rozumieme aj interpretácii „nekvasených chlebov“, ktorú priblížil svätý Pavol. Apoštol sa odvoláva na staroveký židovský zvyk: podľa ktorého pri príležitosti Veľkej noci, bolo potrebné vyčistiť dom aj od najmenšieho kúska kysnutého chleba. Na jednej strane to znamenalo pamiatku na to, čo sa stalo predkom vo chvíli úteku z Egypta: odchádzajúc rýchlo z krajiny, zobrali si so sebou iba nekvasené chleby. Zároveň ale „kvasené chleby“ boli symbolom očistenia: odstrániť to, čo je staré, aby sa uvoľnilo miesto pre nové. Teraz, vysvetľuje svätý Pavol, aj táto staroveká tradícia získava nový zmysel, počínajúc nových „exodom“, ktorým je Ježišov prechod zo smrti do večného života. A pretože Kristus, ako pravý Baránok obetoval seba samého za nás, aj my jeho učeníci - vďaka Nemu a prostredníctvom Neho - môžeme a musíme byť „novým cestom“, „kvasenými chlebmi“, oslobodení od každého zvyšku starého kvasu hriechu: nikdy viac zloba a ničomnosť v našom srdci. „Slávme teda sviatok ... s kvasenými chlebmi úprimnosti a pravdy“. Táto výzva svätého Pavla, ktorá končí krátke čítanie, ktoré sme si pred chvíľou vypočuli, sa ozýva silnejšie v kontexte Roku sv. Pavla.

Drahí bratia a sestry, prijmime apoštolovo pozvanie. Otvorme dušu mŕtvemu a vzkriesenému Kristovi, aby nás obnovil, aby odstránil z nášho srdca jed hriechu a smrti a širil lymfu života ducha

Svätého: božský a večný život. Vo veľkonočnej sekvencii, skoro odpovedajúc na slová apoštola, sme spievali: „Scimus Christum surrexisse a mortuis vere“ - vieme, že Kristus skutočne vstal zmŕtvych“. Áno! Toto je základným jadrom vyznania našej viery; toto je výkrik víťazstva, ktorý dnes všetkých zjednocuje. A ak Ježiš vstal zmŕtvych, teda je živý, kto nás môže oddeliť od Neho? Kto nás môže obráť o jeho lásku, ktorá zvíťazila nad nenávisťou a porazila smrť? Ohlasovanie Veľkej noci sa šíri vo svete radostným spevom Aleluja. Spievajme ho s perami, spievajme ho predovšetkým našim srdcom a životom, životným štýlom „kvasených chlebov“, teda jednoduchým, pokorným a plodným na dobré skutky. „Surrexit Christus spes mea: / precedet suos in Galileam - Kristus moja nádej vstal zmŕtvych a predchádza vás do Galilei“. Vzkriesený nás predchádza a sprevádza na cestách sveta. On je našou nádejou, On je pravým pokojom sveta. Amen! -Im-

Posolstvo Urbi et Orbi Svätého Otca Benedikta XVI.

Drahí bratia a sestry v Ríme a na celom svete!

Zo srdca vám všetkým vyslovujem veľkonočné pranie slovami sv. Augustína: „Resurrectio Domini, spes nostra – Pánove zmŕtvychvstanie je našou nádejou“ (Augustín, Sermo 261, 1).

Týmto slovami vysvetľoval tento veľký biskup svojim veriacim, že Ježiš vstal z mŕtvych, aby sme my, hoci odsúdení na smrť, nestrácali nádej a nemysleli si, že smrťou sa život úplne končí; Kristus vstal z mŕtvych, aby nám daroval nádej (por. ibid).

V skutočnosti, jedna z otázok, ktoré najviac trápia existenciu človeka, je práve otázka: čo príde po smrti? Na túto záhadu nám odpovedá dnešná slávnosť, že smrť nemá posledné slovo, pretože ten, ktorý nakoniec víťazí, je život. A táto naša istota sa nezakladá na jednoduchých ľudských dôvodoch, ale na historickom fakte viery: Ježiš Kristus, ukrižovaný a pochovaný, vstal z mŕtvych vo svojom oslávenom tele. Ježiš vstal z mŕtvych, aby sme aj my uverili v neho a tak dosiahli večný život. Táto správa je srdcom evanjeliového posolstva. Jasne to ohlasuje svätý Pavol: „Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera.“ A dodáva: „Ak len v tomto živote máme nádej v Kristovi, sme najúbohejší zo všetkých ľudí.“ (1 Kor 15,14.19). Od Veľkonočného východu slnka sa svet zaodel do novej jari nádeje; od tohto dňa sa už začalo naše vzkriesenie, lebo Veľká noc nie je obyčajný historický okamih, ale je to začiatok nového stavu: Ježiš vstal z mŕtvych nie preto, aby jeho pamiatka zostala živá v srdciach jeho učeníkov, ale preto, aby On sám žil v nás a v ňom sme už mohli zakúšať radosť večného života.

Vzkriesenie pritom nie je teóriou, ale historickou skutočnosťou, ktorú zjavil Človek Ježiš Kristus prostredníctvom svojej „paschy“, svojho „prechodu“, ktorým otvoril „novú cestu“ medzi zemou a Nebom (por. Hebr 10,20). Nie je to mýtus, ani sen, nie je to vízia, ani utópia, nie je to rozprávka, ale jedinečná a neopakovateľná historická udalosť: Ježiš Nazaretský, syn Márie, ktorý na sklonku Piatku bol sňatý z kríža a pochovaný, slávnostne opustil hrob. Na úsvite prvého dňa Peter a Ján našli hrob prázdny. Magdaléna a ostatné ženy stretli vzkrieseného Ježiša; spoznali ho aj dvaja emauzskí učenici pri lámaní chleba; Vzkriesený sa zjavil apoštolom vo Večeradle a potom mnohým ďalším učeníkom v Galiley.

Zvesť o vzkriesení Pána prináša svetlo do tmavých kútov sveta, v ktorých žijeme. Mám na mysli osobitne materializmus a nihilizmus, pohľad na svet, ktorý nedokáže prekonať to, čo možno dokázateľne konštatovať a neútešne sa uzatvára do pocitu ničoty, ktorá má byť konečným cieľom ľudskej existencie. Je faktom, že ak by Kristus nebol vstal z mŕtvych, boli by sme odsúdení na „prázdnotu“. Ak odstránime Krista a jeho zmŕtvychvstanie, pre človeka už niet záchrany a každá jeho nádej sa stane ilúziou. Ale práve dnes jasne zaznieva správa o vzkriesení Pána a je odpoveďou na neustálu otázku skeptikov, ktorú nachádzame aj v knihe Kazateľ: „Ak je niečo, o čom by človek povedal: „Pozri toto je niečo nové!““ (Kaz 1,10). Áno, odpovedáme: všetko sa obnovilo vo Veľkonočné ráno. „Mors et vita /duello confluxere mirando: dux vitae mortuus/ regnat vivus – Smrť a život sa postavili proti sebe / v zázračnom dueli: / Pán života bol mŕtvy; / ale teraz, živý, víťazí. Toto je novinka! Novinka, ktorá mení život toho, kto ju prijme, ako sa to stáva svätým. Tak sa napríklad stalo aj svätému Pavlovi.

Viacrát, v kontexte roku sv. Pavla, sme mohli meditovať nad skúsenosťou tohto veľkého apoštola. Šavol z Tarzu, zaťatý prenasledovateľ kresťanov, na ceste do Damasku stretol vzkrieseného Krista a ten si ho „získal“. Ďalej to už poznáme. V Pavlovi sa udialo to, čo neskôr píše kresťanom v Korinte: „Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové.“ (2 Kor 5,17). Pozrime sa na tohto veľkého ohlasovateľa evanjelia, ktorý s nebojácny nadšením svojich apoštolských činov priniesol evanjelium mnohým národom vtedajšieho sveta. Jeho učenie a príklad nás pobádajú, aby sme hľadali Pána Ježiša. Povzbudzujú nás, aby sme mu dôverovali, pretože pocit ničoty, ktorý chce otráviť ľudstvo, už prekonalo svetlo a nádej, vychádzajúce zo vzkriesenia. Teraz sú pravdou a skutočnosťou slová žalmu: „Pre teba ani tmy tmavé nebudú a noc sa rozjasní ako deň. Tebe je tma ako svetlo.“ (139,12). Nie je to už ničota, ktorá zahaľuje všetko, ale láskavá Božia prítomnosť. Dokonca aj samotné kráľovstvo smrti bolo oslobodené, lebo aj k „zosnulým“ prišlo Slovo života, ktoré vdýchol Duch (v. 8).

Hoci je pravda, že smrť už nemá moc nad človekom a nad svetom, zostáva ešte stále mnoho, mnoho stôp jej starého kráľovstva. Ak prostredníctvom Veľkej noci Kristus vykorenil zlo, potrebuje teraz mužov a ženy, ktorí by mu v každej dobe a kdekoľvek na svete pomohli upevňovať jeho víťazstvo jeho zbraňami: zbraňami spravodlivosti a pravdy, milosrdenstva, odpustenia a lásky. Toto je poslanstvo, ktoré som, pri príležitosti nedávnej apoštolskej cesty do Kamerunu a Angoly, chcel priniesť na celý Africký kontinent, ktorý ma prijal s veľkým nadšením a ochotou počúvať. Afrika nesmierne trpí krutými a nekonečnými konfliktami – často opomínanými – ktoré ničia a zabíjajú jej národy, ako aj rastúcim počtom jej synov a dcér, ktorí sa stávajú obeťami hladu, chudoby, choroby. To isté poslanstvo zopakujem vo Svätej Zemi, kde sa s radosťou odoberiem o niekoľko týždňov. Náročné, ale nevyhnutné zmierenie, ktoré je predpokladom všeobecnej bezpečnej budúcnosti a pokojného spolužitia, sa nemôže uskutočniť inak, ako neúnavným, vytrvalým a úprimným úsilím o vyriešenie izraelsko-palestínskeho konfliktu. Zo Svätej Zeme sa potom pozrime na susediace krajiny, na Blízky Východ, na celý svet. V čase globálneho nedostatku chleba, finančného zmätku, starých a nových foriem chudoby, znepokojujúcich klimatických zmien, násilia a biedy, ktoré mnohých nútia opustiť vlastnú krajinu a hľadať menej neistú nádej na prežitie, v čase stále hroziaceho terorizmu, rastúcich obáv pred neistotou zajtrajška je naliehavé objaviť znovu perspektívy schopné navrátiť nádej. Nech sa nikto nevzdáva v tomto pokojnom zápase, ktorý sa začal Kristovou Paschou, ktorý – opakujem – hľadá mužov a ženy, schopných pomáhať mu upevňovať jeho víťazstvo jeho zbraňami, zbraňami spravodlivosti a pravdy, milosrdenstva, odpustenia a lásky.

Resurrectio Domini, spes nostra! Kristove zmŕtvychvstanie je našou nádejou! Toto dnes s radosťou ohlasuje Cirkev: ohlasuje nádej, ktorú Boh upevnil a urobil nepremožitelnou, keď vzkriesil Ježiša Krista z mŕtvych; ohlasuje nádej, ktorú si nesie v srdci a o ktorú sa chce podeliť so všetkými, na každom mieste, osobitne tam, kde sú kresťania prenasledovaní kvôli svojej viere a túžbe po spravodlivosti a mieri; vzyva nádej, ktorá dokáže vzbudiť odvahu pre dobro aj a predovšetkým, keď to nie je ľahké. Dnes Cirkev spieva „toto je deň, ktorý učinil Pán“ a pozýva k radosť. Dnes sa Cirkev modlí, vzyva Máriu, Hviezdu Nádeje, aby viedla ľudstvo do istého prístavu spásy, ktorým je Kristovo srdce, Veľkonočná obeť, Baránok, ktorý „vykúpil svet“, Nevinný, ktorý „zmieril nás hriešnikov s Otcom.“ Jemu, Víťaznému Kráľovi, Jemu ukrižovanému a vzkriesenému, volajme s radosťou naše Aleluja!

Veľkonočná nedeľa, 12. apríla 2009

Preložila Rút Lačná

Kardinál Rodríguez Maradiaga o význame Zmŕtvychvstalého Krista pre dnešnú spoločnosť

Vatikán (9. apríla, RV/ZENIT) – „Zmŕtvychvstanie Krista môže pretvárať spoločnosť v niečo lepšie“ – povedal včera vo svojom veľkonočnom príhovore kardinál Oscar Rodríguez Maradiaga, predseda Medzinárodnej katolíckej organizácie Caritas.

Kardinál ďalej v príhovore upozornil na jedinečné znamenie Veľkej noci, ktorým je práve Zmŕtvychvstalý Kristus. Ten Kristus, ktorý „môže vnieť viac lásky tam, kde prevláda nenávisť, vnieť väčšiu citlivosť voči blížnemu v núdzi tam, kde panuje egoizmus a lakomstvo.“

„Musíme pevne veriť, že našu spoločnosť môžeme premieňať v niečo lepšie,“ uviedol Mons. Rodríguez Maradiaga a na záver dodal, že sa modlí aj za organizáciu Caritas, aby jej činnosť „bola znamením sviatostnej lásky Božského Vykupiteľa k celému ľudstvu.“

-mp-

Príhovor Benedikta XVI. pri modlitbe Regina Coeli

Drahí bratia a sestry!

V tieto veľkonočné dni často počujeme Ježišove slová: „Vstal som zmŕtvych a som vždy s tebou“. Ako odozvu na toto oznámenie Cirkev radostne vyhlasuje: „Áno, sme si istí! Pán skutočne vstal zmŕtvych, aleluja! Jemu sláva a moc naveky“. Nezomriem - On hovorí - budem žiť“. Ukrižovaný Syn človeka, kameň čo staviteľa zavrhl, sa stala pevným základom novej duchovnej budovy, ktorou je Cirkev, jeho mystické Telo. Boží ľud, ktorý má Krista ako svoju viditeľnú hlavu, je určený na rast počas storočí, až po naplnenie plánu spásy. Vtedy bude celé ľudstvo vtelené do Neho a každá existujúca realita bude preniknutá jeho úplným víťazstvom. Tak ako to píše svätý Pavol, On bude „dokonalým uskutočnením všetkých vecí“ (por. Ef 1,23) a „Boh bude všetko vo všetkých“ (1 Kor 15,28).

Kresťanská komunita sa raduje, pretože Pánovo vzkriesenie nám dáva istotu v tom, že božský plán spásy sa určite uskutoční. Hľa, preto je jeho Veľká noc skutočne našou nádejou. A my, vzkriesení s Kristom prostredníctvom krstu, ho teraz musíme verne nasledovať vo svätosti života, kráčajúc bez zastavenia smerom k večnej Veľkej noci, podopieraní vedomím, že ťažkosti, zápasy, skúšky, či utrpenia ľudskej existencie, vrátane smrti, nás už nebudú môcť odlúčiť od Neho a od Jeho lásky. Jeho vzkriesením sa vytvoril most medzi svetom a večným ži-

votom, po ktorom môže prejsť každý muž a každá žena, aby tak dosiahli pravý cieľ nášho pozemského putovania.

„Vstal som zmŕtvych a som stále s tebou“. Toto Ježišovo ubezpečenie sa realizuje predovšetkým v Eucharistii a v každej eucharistickej slávnosti Cirkev a každý jej člen zakusujú jeho živú prítomnosť a majú úžitok z celého bohatstva jeho lásky. Vo sviatosti Eucharistie, nás vzkriesený Pán očisťuje od našich vín; duchovne nás živí a posilňuje nás, aby sme vydržali v tvrdých skúškach života a dokázali bojovať proti hriechu a zlu. On je istou podporou na našej púti do večného prístyku v Nebi. Nech nám pomôže Panna Mária, ktorá prežila po boku svojho božského Syna každú fázu jeho pozemského poslania, aby sme vedeli s vierou prijať dar Veľkej noci a stali sa tak vernými a radostnými svedkami vzkrieseného Pána.

-lm-

Generálna audiencia Benedikta XVI.: „Kristus vstal zmŕtvych, aleluja!“

Vatikán (15. apríla, RV) – Pápež Benedikt XVI. sa v stredu predpoludním stretol s tisícami veriacich pútnikov na Námestí sv. Petra vo Vatikáne. Vo svojej katechéze sa ešte raz vrátil k tajomstvu Veľkej noci, keď povedal:

„Drahí bratia a sestry, zvyčajná stredajšia generálna audiencia je dnes preniknutá duchovnou radosťou, radosťou, ktorú nemôže zrušiť nijaké utrpenie ani zármutok, pretože je to radosť, ktorá pramení istoty, že Kristus svojou smrťou a zmŕtvychvstaním definitívne zvíťazil nad zlom a nad smrťou. „Kristus vstal z mŕtvych! Aleluja!“, spieva oslavujúca Cirkev. A táto oslavná atmosféra, tieto pocity typické pre Veľkú noc netrvajú len počas jedného týždňa – počas Veľkonočnej oktávy – ale sa týkajú celého obdobia päťdesiatich dní, až do Zoslania Ducha Svätého. Ba mohli by sme povedať, že tajomstvo Veľkej noci objíma, zahŕňa celú našu existenciu.“

V ďalšej časti svojho príhovoru Svätý Otec zdôraznil, že „via crucis“ teda krížová cesta, ktorou sme spoločne napredovali za Kristom na Veľký piatok počas veľkonočného trojdňa, prešla od bolestivého okamihu počas sobotnej veľkonočnej vigílie do radostnej „via lucis“, teda „cesty svetla, na ktorej víťazne triumfuje Kristus. Potom Svätý Otec pokračoval slovami: „Je teda pre našu vieru a pre naše kresťanské svedectvo mimoriadne dôležité ohlasovať vzkriesenie Ježiša z Nazareta ako skutočnú, historickú udalosť, potvrdenú svedectvom mnohých spoľahlivých svedkov. Tvrdíme to vážne, pretože

ani v našich časoch nechýbajú takí, čo popierajú historickosť vzkriesenia, čo chcú zredukovať evanjeliové rozprávania na mýtus, na „víziu“ Apoštolov, opakujúc a predkladajúc staré ošúchané teórie ako teórie nové a vedecké. Vzkriesenie zaiste nebolo pre Ježiša len návratom k predchádzajúcemu životu, ako tomu bolo napríklad v prípade Lazára. Vzkriesenie má nový rozmer: je prechodom k celkom novej dimenzii života, ktorá sa týka aj nás, ktorá sa týka celej ľudskej rodiny, dejín a vesmíru. Táto udalosť, ktorá uviedla novú dimenziu života, otvorenie tohto nášho sveta pre život večný, zmenila život očitých svedkov – ako nám to dosvedčujú evanjeliové rozpráva-

nia a ďalšie novozákonné spisy; je to správa, ktorú prijímali celé generácie mužov a žien počas storočí a svedčili o nej neraz aj za cenu svojej krvi, vediac že práve tak vojdú do tejto novej dimenzie života. Aj tento rok, túto Veľkú noc oná dobrá správa znienanovo, nezmenená a stále nová, v každom kúte sveta: Ježiš, ktorý zomrel na kríži, vstal z mŕtvych a žije osláveným spôsobom, pretože porazil moc smrti a preniesol ľudské bytie do novej dimenzie s Bohom a v Bohu. Toto je víťazstvo Veľkej noci, naša spása!!! A tak môžeme so svätým Augustínom spievať: „Vzkriesenie Krista je naša nádej“, pretože nás uvádza do novej budúcnosti.“

Svätý Otec v ďalšej časti svojho príhovoru vyzdvihol skutočnosť, že viera v Krista ukrižovaného a zmŕtvychvstalého je srdcom celého evanjeliového posolstva a zároveň ústredným jadrom našej viery. Takého „Vyznanie viery“ môžeme nájsť aj Prvom liste Korint'anom, kde apoštol Pavol odpovedá niektorým z komunity v Korinte, ktorí paradoxne vyznávali Ježišovo vzkriesenie, avšak popierali vzkriesenie z mŕtvych. „Začína s tvrdením takmer kategorickým: „Bratia, pripomínam vám evanjelium, ktoré som vám hlásal a vy ste ho prijali, zotrúvate v ňom a prostredníctvom neho dosahujete spásu, ak sa ho držíte tak, ako som vám ho hlásal, ibaže by ste boli nadarmo uverili.“ (vv. 1-2) Hneď dodáva, že im odovzdal to, čo sám prijal. Potom nasleduje stať, ktorú sme si vypočuli na začiatku tohto nášho stretnutia. Svätý Pavol predstavuje predovšetkým smrť Ježiša, a v pridáva k tomuto veľmi jednoduchému textu, k správe o Ježišovej smrti, len dve veci: Prvá je, že „Kristus zomrel za naše hriechy“ a druhá „podľa Písem“ (v. 3). Toto vyjadrenie „podľa Písem“ dáva udalosť smrti Pána do súvislosti s históriou starozákonnej zmluvy medzi Bohom

a jeho ľuďom, a dáva nám pochopiť, že smrť Božieho Syna patrí do kontextu dejín spásy, ba pomáha nám uvedomiť si, že tieto dejiny ňou dostávajú svoj opravdivý význam. Až do toho momentu Kristova smrť bola takmer hádankou, ktorej riešenie bolo neisté. Vo Veľkonočnom tajomstve sa napĺňajú slová

Písma, že táto smrť, ktorá sa stala „podľa Písem“, je udalosťou, ktorá v sebe obsahuje „logos“ – uskutočňuje sa podľa istej logiky: Kristova smrť dosvedčuje, že Božie Slovo sa skutočne stalo ľudským „telom“, ľudskými „dejinami“. Ako a prečo sa to stalo, to chápeme z druhej veci, ktorú Pavol dodáva: Kristus zomrel „za naše hriechy“. Týmito slovami zdá sa Pavlov text prebe-

rá Izaiášove proroctvo obsiahnuté v štvrtom speve o Pánovom služobníkovi (por. Iz 53,12). Pánovi služobník – tak hovorí spev – „lebo vylial svoju dušu na smrť“ a vzal na seba „hriechy mnohých“ a prihovárajúc sa za „hriešnikov“ mohol priniesť dar zmierenia pre ľudí – medzi sebou navzájom a medzi ľuďmi a Bohom: jeho smrť je teda smrťou, ktorá smrť premáha; Krížová cesta vedie ku Vzkrieseniu.“

V závere svojho príhovoru sa Svätý Otec obrátil na veriacich slovami: „Drahí bratia a sestry, nechajme sa ožiarit' jasom Pánovho zmŕtvychvstania. Prijmeme s vierou a veľkoryso priľneme k jeho Evanjeliu, podobne, ako to urobili svedkovia jeho zmŕtvychvstania. Ako potom neskôr, po niekoľkých rokoch, tak urobil aj svätý Pavol, keď stretol božského Majstra zvláštnym spôsobom na ceste do Damasku. Nemôžeme si nechať len pre seba zvestovanie tejto pravdy, ktorá mení život všetkých. S pokornou dôverou prosme: „Pane Ježišu, ty, ktorý si vstal zmŕtvych si anticipoval naše vzkriesenie, veríme v Teba!“ Rád by som ukončil výrok, ktorý často opakoval Silvano z vrchu Athos: „Raduj sa moja duša. Je stále Veľká noc, pretože zmŕtvychvstalý Kristus je naše Vzkriesenie!“ Kiež nám pomáha Panna Mária zveľaďovať v nás i okolo nás túto radostnú veľkonočnú atmosféru, aby sme sa tak stávali svedkami Božej lásky v každej situácii nášho života. Ešte raz, požehnanú Veľkú noc vám všetkým!“

Na záver audiencie Svätý Otec pozdravil aj slovenských pútnikov slovami: „S láskou vítam slovenských pútnikov z Bratislavy, Bučian a Trakovíc. Bratia a sestry, vaša návšteva Ríma počas Veľkonočnej oktávy nech je pre každého z vás príležitosťou na pravú duchovnú obnovu. Oslávený Pán nech vás sprevádza svojim pokojom. Rád vás žehnám.. Pochválený buď Ježiš Kristus!“

-mk, ls-

Páter Lombardi k narodeninám Svätého Otca

Vatikán (16. apríla, RV) – „Privádzať ľudí k Bohu a prinášať Boha ľuďom“ – aj to sú slová hovorca Svätej stolice pátra Federica Lombardiho SJ, pri príležitosti narodenín Svätého Otca. Dožíva sa 82 rokov. Pri tejto príležitosti h páter Federico Lombardi, štvrtý rok pontifikátu Benedikta XVI. Páter Lombardi vyzdvihol niekoľko pozitívnych skutočností tohto štvorročného obdobia, no predovšetkým poukázal na význam posledných štyroch apoštolských ciest hlavy Katolíckej cirkvi mimo Talianska, počas ktorých navštívil štyri kontinenty.

„Svätý Otec navštívil Spojené štáty americké, cestoval do Austrálie pri príležitosti Svetových dní mladých, navštívil Francúzsko, a nakoniec pred niekoľkými týždňami navštívil aj Afriku. Počas jedného roka prešiel štyrmi kontinentmi a všetky tieto cesty boli význačné svojim prijatím miestnymi a pôsobivosťou jeho posolstva. Na jeho verejných audienciách sa zhromaždilo niekoľko predstaviteľov úplne odlišných kultúr,“ uviedol hovorca Svätej stolice a ďalej pokračoval: „Ďalšou udalosťou, ktorú považujem za veľmi významnú, je rovnako aj Biskupská synoda o Božom slove, ktorá bola minulý rok v Ríme. Jej výsledkom bola spokojnosť všetkých zúčastnených, ktorí na nej spolupracovali a ktorí sa tak následne stali poslami tejto Cirkvi, ktorá počúva a oznamuje Božie slovo.“

Páter Lombardi zároveň upozornil aj na dôležitosť pôsobenia Benedikta XVI. práve počas týchto posledných dní. Príhovory Svätého Otca, ktoré sme mohli počuť počas slávnostného Trojdnia, boli podľa hovorca Svätej stolice „skutočne vznešené“.

V ďalšej časti rozhovoru páter Lombardi odpovedal na otázku o ťažších momentoch počas jeho pôsobenia na Petrovom stolci, napríklad pri nedávnom zrušení exkomunikácie štyroch biskupov, ktorí boli vysvätení bez súhlasu Svätého Otca. Páter rovnako spomenul aj kritiku prípadu biskupa Williamsona a taktiež následnú reakciu Benedikta XVI., v podobe jeho listu biskupom celého sveta keď povedal:

„List je mimoriadnym dokumentom, veľmi osobným, hlbavým, dokumentom prostredníctvom ktorého môžeme vidieť ako Svätý Otec pristupuje k tejto napätej situácii vo vnútri Cirkvi aj navonok.“

Podľa pátra Lombardiho je hlavnou prioritou Svätého Otca „viesť ľudí k Bohu a priniesť Boha ľuďom.“ Páter ďalej vyjadril myšlienku, že cez Svätého Otca sa k nám dostáva „jedno veľké svedectvo človeka viery, pastiera, ktorý sa stará o Cirkev prostredníctvom viery, veľkej charity a duchovnej zodpovednosti.“

V súvislosti s nedávnou tragédiou pri zemetrasení v oblasti Abruzzo páter Lombardi povedal: „Svätý Otec je veľmi citlivý človek, človek obrovskej ľudskosti.“ Podľa jeho ďalších slov vyjadril Benedikt XVI. svoju spolupatričnosť s týmto trpiacim ľudom aj svojimi častými myšlienkami, s ktorými sa obracal na ľudí celého sveta „pri rôznych príležitostiach, vo svojich príhovoroch, počas audiencií. Prejavil tak svoju blízkosť, ktorá vyvrcholila jeho túžbou navštíviť túto oblasť...“

Svätý Otec sa nasledujúci mesiac vyberie na apoštolskú cestu do Svätej zeme, kde chce priniesť rovnaké posolstvo, aké priniesol „trpiacemu africkému ľudu, túžiacemu po vykúpení a lepšej budúcnosti.“ Páter Lombardi uviedol: „Svätý Otec sa na svoju cestu pripravuje v duchu „pútnika a veriaceho, ktorý prirodzene túži navštíviť miesta, ktoré sa spájajú s udalosťami dejín Spásy, Starého i Nového zákona, ale rovnako aj „s posolstvom zmierenia, odpustenia a mieru pre všetky národy, ktoré žijú v tejto oblasti.“

V závere rozhovoru páter Lombardi zablahoželal Svätému Otcovi k jeho dnešným 82. narodeninám:

„Svätému Otcovi prajem, aby mohol aj naďalej rozvíjať jeho úrad, ktorý je hlbokým úradom pomoci mužom a ženám dneška, aby sa stretli s Bohom. Toto je skutočným stredom jeho záujmu: privádzať ľudí k Bohu a Boha k ľuďom prostredníctvom veľkej osobnej lásky ku Kristovi.“ -mf-

Svätý Otec zaslal list prezidentovi Talianska Giorgiovi Napolitanovi

Vatikán (16. apríla, RV) – „Veľkonočné sviatky sa tento rok spájali s chvíľou obzvlášť smutnou pre našu krajinu“ – napísal dnes Svätý Otec v liste adresovanom talianskemu prezidentovi Giorgiovi Napolitanovi. Benedikt XVI. sa v ňom vrátil k tragickému zemetraseniu v talianskom regióne Abruzzo:

„Predovšetkým pre obyvateľov Abruzzu, tak tragicky zasiahnutými silnými otrasmi, ktoré si vyžiadali veľmi veľa ľudských životov a spôsobili utrpenie boli tieto sviatky také dramatické. Vaša osobná spoluúčasť na bolesti postihnutých rodín potešila toto celé spoločenstvo a povzbudila nás k prijatiu posolstva nádeje, ktoré je súčasťou oslavy Veľkej noci.“

Pápež Benedikt XVI. v liste rovnako spomenul aj súčasnú ekonomickú situáciu krajiny, ktorú tak ako aj celý svet zasiahla finančná kríza. Svätý Otec v závere listu upozornil na dôležitosť sociálnej rovnosti, spravodlivosti a pokoja v krajine. -mf-

Taliansko sa spamätáva z tragédie, Svätý Otec vyjadruje solidárnosť

Taliansko (7. apríla, RV) – Už 180 mŕtvych, 1500 zranených a 70 tisíc evakuovaných – tragická bilancia ničivého zemetrasenia z oblasti Abruzzo v strede Talianska, ktoré zasiahlo krajinu v pondelok krátko po pol štvrtej nad ránom.

Obyvatelia postihnutých oblastí prečkali uplynulú noc v autách a bez strechy nad hlavou. Záchranári pracovali od včera rána nepretržite aj po celú túto noc.

Doplňme, že v krajine vyhlásili stav pohotovosti a na deň pohrebu obetí národný smútok.

Vláda vyčlenila na pomoc v oblasti 30 miliónov eur z fondov civilnej obrany, o ďalších krokoch rozhodne vo štvrtok.

V telegrame vyjadril obyvateľom svoju blízkosť včera aj Svätý Otec a „všetkých uistil o svojich modlitbách za obeť, najmä za deti a vyprosuje od Pána útechu pre ich rodiny.“ Slová povzbudenie venuje aj „všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľajú na záchranných prácach a zaslal im svoje apoštolské požehnanie. -sg-

Benedikt XVI. pozostalým obetí ničivého zemetrasenia

Vatikán (6. apríla, RV) – „Šíriť posolstvo živej účasti na smútku tohto drahého národa zasiahnutého touto tragickou udalosťou“ – takto povzbudzuje Svätý Otec Mons. Giuseppeho Molinariho, arcibiskupa Aquilly, oblasti, ktorú v noci na dnes zasiahlo tragické zemetrasenie.

V telegrame podpísanom vatikánskym štátnym sekretárom kardinálom Tarcsiom Bertonom sa ďalej píše, že „Svätý Otec všetkých uist’uje o svojich modlitbách za obeť, najmä za deti a vyprosuje od Pána útechu pre ich rodiny.

Slová povzbudenie venuje aj „všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľajú na záchranných prácach a zasiela im svoje apoštolské požehnanie.“ -sg-

Konferencia biskupov Talianska k tragickému zemetraseniu

Taliansko (7. apríla, RV) – Zdesenie z tragického zemetrasenia, ktoré zasiahlo Aquillu ako aj oblasť Abruzzo vyjadrili aj biskupi Konferencie biskupov Talianska.

„Zjednocujeme sa v modlitbe za všetky obeť a veríme, že siet’ farností, ako aj rehoľné a laické inštitúty

prispejú k uľahčeniu ťažkých podmienok, v ktorých sa tisícky ľudí ocitli. Nech je blížiaci sa Veľká noc, utrpenie, smrť a vzkriesenie Ježiša Krista pre nás všetkých znakom nádej a prameňom lásky.“ -sg-

Svedectvo Mons. Molinariho, arcibiskupa diecézy Aquila postihnutej zemetrasením

Taliansko (7. apríla, RV) – Pocity veľkej bolesti – takto hovoril o aktuálnej situácii v oblasti v Abruzzo – postihnutej zemetrasením Mons. Giuseppe Molinari, arcibiskup diecézy Aquila:

„Po tieto dni sme sa modlili a povzbudzujem k tomu aj všetkých ostatných. Doniesli sme sem aj sochu sv. Emídiu, ktorý je ochrancom pred zemetrasením. Pri tejto príležitosti znova opakujem, že je potrebné zveriť sa Pánovi, pretože On, ktorý má všetko vo svojich rukách, ako aj osudy každého jedného z nás, vie všetko. Tak ako hovoria aj Ježišove slová: „Všetky vlasy na vašej hlave máte spočítané. A ani jeden z nich sa vám nestratí bez toho, aby o tom nevedel váš Nebeský Otec.“ A práve v tejto chvíli je potrebné brať tieto slová vážne a absolútne dôverovať Pánovi.

Ďalej povzbudzujem všetkých, aby dodržiavali pokyny pracovníkov civilnej obrany, a robili všetko preto, aby sa vyhlo ďalším nebezpečenstvám. Ďakujeme všetkým tým, ktorí prejavili svoju solidaritu konkrétnym spôsobom. Ďakujem Vám všetkým!“ -mp-

Finančná zbierka pre Aquillu

Taliansko (8. apríla, RV) - Pomoc pre Aquillu – taký je názov finančnej zbierky, ktorú zriadilo Kresťanské združenie talianskych robotníkov na pomoc obetiam zemetrasenia v provincii Aquilla. Združenie založilo dva účty, na ktoré môžu prispievať ľudia zo všetkých provincií v Taliansku a všetci tí, ktorí chcú obyvateľom pomôcť určitým finančným príspevkom.

Vyzbierané peňažné prostriedky budú následne použité na projekty, ktoré sa budú zameriavať na obnovu postihnutých oblastí. Predseda národného združenia Andrea Olivero vyjadril smútok nad ranami, ktoré zasiahli jeho krajanov, rodiny a ďalšie osoby, ktoré postihlo toto nešťastie. „Obyvateľom Aquilly a celkovo oblasti Abruzzo,“ povedal Olivero „je potrebné venovať oporu, láskavosť a solidaritu Talianov, ktorí v tejto chvíli dokazujú svoju jednotu aj prostredníctvom svojej veľkej štedrosti.“ -mf-

Mons. Michele Seccia vyzýva na modlitbu za obeť zemetrasenia

Taliansko (7. apríla, RV) – Biskup Teramo – Atri, Mons. Michele Seccia, vyzýva k modlitbe za početné obeť zemetrasenia a vyjadruje hlbokú sústrasť rodinám, ktoré sú v ťažkostiach a smútia za svojimi drahými.

Svoj hlboký žal a blízkosť so všetkými vyjadril aj v pondelok večer modlitbou v katedrále v Terame, venovanej, ako povedal Mons. Seccia „spomienke všetkým zosnulých a meditácií nad žalmom 22“.

Diecéza ďalej informovala o rozbehnutých činnostiach organizácie Caritas a iných spoločností, ktoré sa podieľajú na pomoci. Veľkú vďaku vyjadruje aj pracovníkom civilnej ochrany za ich pohotovosť. **-mp-**

Svätý Otec vyslal na pomoc vatikánskych požiarnikov

Vatikán (8. apríla, Zenit) – Pápež Benedikt XVI. vyslal na pomoc do regiónu Abruzzo vatikánsky požiarny zbor. Osem záchranárov pomáha obeť tragédie. Tím spolupracuje s talianskymi pohotovostnými oddielmi v jednej najzasiahnutejších častí regiónu, presnejšie v dedine Onna, kde zatiaľ zahynulo až 41 z 250 obyvateľov.

Domenico Giani, veliteľ vatikánskeho požiarného zboru pre Vatikánsky rozhlas povedal: „Hneď ako sme sa v noci dozvedeli o tragédii, rozprával som s našimi nadriadenými - Mons. Renatom Boccardom a kardinálom Giovannim Lajolom. Následne sme o záležitosti informovali Svätého Otca, štátneho sekretára a celý štátny sekretariát.“ Veliteľ ďalej uviedol: „V tomto čase obrovskej bolesti sa nám zdalo, že je našou povinnosťou vyslať požiarnický oddiel, ktorý by mohol podať pomocnú ruku.“

Osemčlenný oddiel so sebou priniesol prostriedky a systémy, ktoré môžu poslúžiť na ochranu obyvateľov. Veliteľ požiarného zboru taktiež upozornil aj na prítomnosť stavebného inžiniera Paola De Angelisa v postihnutej oblasti, ktorého rovnako vyslal Vatikán. **-mf-**

Svätý Otec túži navštíviť oblasti Talianska postihnuté zemetrasením

Vatikán (8. apríla, RV) – Svätý Otec počas stredajšej generálnej audiencie sa osobitným spôsobom obrátil na pútnikov z Talianska vzhľadom na prírodnú katastrofu zemetrasenia posledných dní, keď povedal:

„Srdečne pozdravujem pútnikov z Talianska. Predovšetkým túžim vyjadriť moju duchovnú blízkosť

drahému spoločenstvu v Aquile a ďalších oblastiach, ktoré boli postihnuté silným zemetrasením, ktoré spôsobilo mnohé obeť na ľudských životoch, veľa zranených a materiálnych škôd. Starostlivosť, s ktorou civilné authority, poriadkové služby a dobrovoľníci pomáhajú týmto našim bratom a sestram dosvedčuje, aká dôležitá je solidárnosť, aby sa mohli prekonať takéto ťažké skúšky. Ešte raz túžim vyjadriť týmto ľuďom, že pápež zdieľa s nimi ich utrpenie a ich ustarostenosť. Najdrahší, dúfam, že budem môcť vás prísť navštíviť tak skoro, ako to bude len možné. Buďte si istý, že pápež sa modlí za vás všetkých, prosiac o milosrdenstvo Pána pre mŕtvych, pre ich o rodiny a pre všetkých, ktorí stratili svoje domovy. Prosím tiež o materinskú útechu Panny Márie a o posilu v kresťanskej nádeji.“ **-ls-/ snímka internet**

Pápež povolil slávenie pohrebnej omše na Veľký piatok za obeť zemetrasenia

Taliansky región Abruzzo prežíva po zemetrasení ťažké chvíle. Pohrebne obrady vyše 270 obeť sa uskutočnia na Veľký piatok. Keďže sa však v tento deň nesmie nikde slúžiť svätá omša, Svätý Otec musel výnimočne udeliť povolenie k jej sláveniu. Dnes o tom informovala Svätá stolica.

Svätý Otec, na základe žiadostí občianskych i cirkevných predstaviteľov, poveril štátneho sekretára, kardinála Tarcisia Bertoneho, aby predsedal v piatok 10. apríla pohrebným obradom obeť zemetrasenia.

Berúc do úvahy výnimočnosť tejto udalosti, Kongregácia pre Boží kult a správne vysluhovanie sviatostí udelila indult (povolenie, súhlas) k sláveniu pohrebnej svätej omše, napriek tomu, že podľa normy liturgia Veľkého piatku nepredpokladá iné obrady, okrem obradov zo slávnosti Utrpenia a smrti Pána.

Ako znamenie osobnej blízkosti pápeža so všetkými, ktorí trpia z dôvodu zemetrasenia, sa na pohrebe zúčastní aj osobný sekretár pápeža, Mons. Georg Genswein. **Zdroj: Bollettino Ufficiale Santa Sede**

Katolícka cirkev v USA vyzýva na zjednotenie sa v modlitbách

USA (6. apríla, RV) – 25. a 26. apríl sa bude vo farnostiach v Spojených štátoch niesť v znamení „Národných katolíckych misií“. Tieto predstavujú výzvu pre veriacich, roztrúsených po mnohých oblastiach, aby sa duchovne zjednotili vo viere. Misie by mali byť príležitosťou na podporu Američanov v boji o vytvorenie jednotného katolíckeho spoločenstva.

Biskup Michael W. Warfel z mesta Great Falls-Billings, v štáte Montana a predseda výboru Katolíckych domácich misií, vyzdvihol dôležitosť podpory obyvateľov prostredníctvom misií v čase terajšej krízy: „Dnešné hospodárenie je ovplyvňované nami všetkými. Pre členov domácich misijných diecéz je dôležité, aby podporovali veriacich zasiahnutých ekonomickou krízou v súčasnom boji s nedostatkom financií.“

Dodajme, že miestne diecézy v Spojených štátoch v súčasnosti sužujú predovšetkým problémy s nedostatkom prostriedkov, ktoré súvisia s poskytovaním základných pastoračných aktivít pre veriacich. Jedným z problémov je aj nedostatok kňazov. Príkladom je arcidiecéza Anchorage na Aljaške, kde je registrovaných viac ako 11 tisíc katolíckych rodín na obrovskej rozlohe, na ktorú pripadá iba 30 aktívnych diecéznych kňazov. V geograficky rozsiahlej diecéze Salt Lake City má dokonca iba 16 z 29 okresov stáleho kňaza. -mf-

Regula sv. Františka má už 800 rokov

Taliansko (9. apríla, Zenit) – Viac ako 2 tisíc františkánov sa stretne nasledujúci týždeň v čase od 15. do 18. apríla v Assisi, kde si pripomenú 800. výročie schválenia Regule sv. Františka, ktorou sa tieto rehoľné spoločenstvá riadia. Túto regulu schválil pápež Inocent III. v roku 1209.

Predstavený Rádu menších bratov, páter José Rodríguez Carballo sa o nadchádzajúcom stretnutí vyjadril ako o „silnom momente vzájomného bratstva“, počas ktorého sa budú rehoľníci zamýšľať nad „dôležitými témami nášho života.“ Počas troch dní v Assisi, sa chcú františkáni hlbšie zamýšľať nad svedectvami, ako aj nad významom pokánia a pôstu. Páter Carballo tiež poznamenal, že tento spoločne strávený čas venujú zároveň aj meditácii nad misionárskymi povinnosťami.

Františkáni ukončia stretnutie 18. apríla v Ríme, kde ich na audiencii prijme Svätý Otec. Práve tam by sa malo zísť 35 tisíc členov rehole.

Rád menších bratov, je najznámejší spomedzi františkánskych rehoľných spoločenstiev a okolo roku 1520 ho založil Matteo da Bascio. -mf-

Ekumenický patriarcha Bartolomej I. sa stretol s Barackom Obamom

Turecko (8. apríla, RV/SIR) – Ekumenický patriarcha Bartolomej I. sa včera v Istanbule stretol s americkým prezidentom Barackom Obamom, ktorý touto návštevou krajiny ukončil svoju cestu po Európe.

Podľa patriarchu Bartolomeja I. sa krátke stretnutie nieslo vo „veľmi pozitívnom duchu“ a patriarcha amerického prezidenta označil za „muža jednoduchého a vznešeného.“

Patriarcha Bartolomej I. sa počas stretnutia Obamovi poďakoval za jeho podporu pre znovuočvorení Medzinárodného teologického inštitútu v meste Halki. Dodajme, že inštitút bol založený už v roku 1844 v priestoroch Kláštora Najsvätejšej Trojice v Istanbule, turecké authority ho však v roku 1971 prikázali zatvoriť. Patriarcha Bartolomej I. ďalej zdôraznil, že znovuočvorení teologického inštitútu, nie je len „vecou prestíže“, ale ide aj o krok, ktorý by mohol mať pozitívny vplyv na vývoj Turecka. -mp-

Fórum na podporu pokojného spolunažívania v Istanbule

Turecko (7. apríla, RV) – Podporovať pokojné spolunažívania medzi rozličnými kultúrami a náboženstvami prostredníctvom dialógu a prispievať k vzájomnému pochopeniu – to sú hlavné ciele stretnutia Fóra, ktoré je pod záštitou OSN v Istanbule s účastníkmi z viac ako osemdesiatich krajín sveta. Prítomní sú aj zástupcovia z oblastí ekonomiky, médií, či občianskej spoločnosti.

Flavio Lotti, národný koordinátor tohto „stretnutia pokoja“ o fóre povedal: „Sme ešte len na začiatku... no dialóg nám môže pomôcť spoznať odlišnosti kultúr. Samozrejme, toto všetko nezískame mávnutím čarovného prútika, ale je potrebná práca všetkých,“ a dodal „toto je jeden veľký svet, ktorý hľadá spôsob budovania mostov, príležitostí na stretnutia a vzájomné spoznávanie sa.“ -mf-

Kvetný víkend - stretnutie mladých s biskupmi

Na Kvetnú nedeľu, 5. apríla 2009 sa arcibiskup Zvolenský stretol s vedúcimi mládežníckych skupín celej Bratislavskej arcidiecézy.

V Katedrále sv. Martina celebraval svätú omšu. arcibiskup metropolita Mons. Stanislav Zvolenský aj za účasti vedúcich mládežníckych skupín

Vo svojej homílii mladým pripomenul Svätého otca Jána Pavla II., ktorý mal v roku 1985 „vznešenú intuíciu, že slávením Kvetnej nedele, nedele utrpenia Pána Ježiša, spojil aj slávenie svetového dňa mládeže a tak je dnešná nedeľa po 24.krát v Katolíckej Cirkvi svetovým dňom mládeže.“ Ďalej arcibiskup Zvolenský povedal, že Ján Pavol II. dobre vedel, že najväčšie nadšenie a energiu konajú dobro majú predovšetkým mladí a v mladých videl nadšených nasledovníkov Ježiša Krista. Pri tejto príležitosti privítal mladých bratov a sestry v katedrále sv. Martina, ktorí sa osobitne venujú práci s mládežou. Poznámene, že v týchto mladých vedúcich má bratislavská arcidiecéza vynikajúcich pomocníkov, ktorí kňazom pomáhajú pri starostlivosti o mládež.

Po skončení svätej omše boli pozvaní vedúci mládežníckych skupín na spoločný obed s otcom arcibiskupom do Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda s možnosťou spoločnej diskusie pri stole a nadväzovania kontaktov.

Vrcholom stretnutia bolo predstavenie jednotlivých prítomných skupín otcovi arcibiskupovi aj ostatným prítomným v aule Bohosloveckej fakulty. Každé spoločenstvo krátko predstavilo svoje pole pôsobenia v súvislosti s prácou s mládežou.

Na záver otec arcibiskup vyjadril nádej, že okrem iných stretnutí mládeže by sa mohlo konať na Kvetnú nedeľu takéto stretnutie každý rok, a to už nielen vedúcich, ale pozvaní by mohli byť aj samotní členovia všetkých skupín.

Stanislav Čúzy

Kvetný víkend, ktorý mal názov Víkend SPOLU 2009, vyvrcholil v nedeľu 5. apríla palmovým sprievodom v uliciach Popradu a slávnostnou svätou omšou a diskusiou so spišským pomocným biskupom Štefanom Sečkom.

Biskup mladým predstavil štyri kroky v duchovnom živote, ktoré by mali praktizovať, aby sa stali nádejou

pre tento svet. Prvým krokom je spytovanie svedomia. „Naše svedomie je dôležité chrániť, čistiť, robiť citlivým. Keď sme ďaleko od svetla, nevádi nám ani masť na šatách. Keď sa priblížime k svetlu, prekáža nám akákoľvek smietka,“ uviedol dnes na najväčšom stretnutí mládeže zo Spišskej diecézy jej pomocný biskup Štefan Sečka. Druhým krokom je vyznanie hriechov, ktoré má byť úplné, úprimné a pravdivé. Často bývame totiž práve vo chvíli, keď sa chceme zmieriť s Bohom, vystavení pokúšaniam. Nemenej dôležitým krokom je opravdivá ľútosť, ktorá má byť úzko spojená s predsavzatím a pokáním. Tieto kroky nám majú pomôcť odstrániť prekážky a zjednotiť sa s Ježišom Kristom. Ježiš nechce, aby sa jeho nasledovníci hrali na nádej, ale boli skutočnou nádejou. „Bez nádeje sa nedá žiť. Aj na náš život číhajú riziká, či už zvnútra alebo zvonka. Nádej si vyžaduje skalú, a tou je Kristus, v ktorom máme byť zakotvení,“ povedal otec biskup na záver homílie. Zároveň mladých vyzval, aby spytovanie svedomia vložili do svojho každodenného programu.

Na celodiecéznom Kvetnom víkende, ktorý sa niesol v znamení hlavnej témy z posolstva Svätého Otca Benedikta XVI. k 24. svetovému dňu mládeže „Máme nádej v živého Boha“ sa bohatého duchovného i kultúrneho programu počas troch dní zúčastnilo viac ako štyristo mladých ľudí zo všetkých regiónov diecézy a z ďalších častí Slovenska.

Alžbeta Václavová

Kvetná nedeľa v Banskej Bystrici bola vyvrcholením trojdňového duchovného a kultúrneho programu približne 1200 zúčastnených mladých ľudí nielen z Banskobystrickej diecézy. O 10:00 h. diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž požehnal ratolesti za účasti mladých ľudí, zástupcov biskupského úradu a Kňazského seminára, rehoľníkov, bohoslovcov a obyvateľov mesta. Nasledovala procesia, ktorá mala pripomenúť oslavný sprievod mladých ľudí v uliciach Jeruzalema, keď volali „hosanna!“ prechádzajúcemu jedinému Kráľovi Ježišovi Kristovi. Slávnostnú svätú omšu celebraval diecézny biskup v kostole Nanebovzatia Panny Márie v centre mesta. Medzi koncelebrujúcimi kňazmi bol aj hosť Kvetného víkendu z afrického Kamerunu, kňaz Hervé Djamga.

Mons. Rudolf Baláž sa v homílii zamyslel nad významom Kvetnej nedele, počas ktorej aj mladí dnešnej doby chcú vo svojom živote vyznať prvenstvo Ježišovi Kristovi. Mladým pripomenul, že Boha môžeme oslavovať aj dobre a poctivo vykonávanou prácou a jasným svedectvom o tom, že kto sa nechá viesť Kristovým evanjeliom, stáva sa dobrým človekom s mravným konaním. „Prišli ste do Banskej Bystrice preto, aby ste si vytvorili miesto pre Krista v sebe,“ vyzval mladých pútnikov. Upozornil ich, aby nezneužívali vlastnú slobodu, ale dávali priestor altruizmu, ktorý bude prinášať požehnanie aj druhým. Vyjadril želanie, aby vykročili do nového života a podelili sa s osobným presvedčením s blízkymi. „Buďte

apoštolmi Kristovho ducha,“ obrátil sa na mladých ľudí. Potom ich pozval do spolupráce na budovanie Cirkvi, „pomáhajte svojim kňazom, biskupovi a predovšetkým Kristovi, aby Kristus mal miesto v srdciach ľudí tohto sveta.“ Povzbudil prítomných, aby si vážili svoju mladosť, chránili sa hriechu a spoločne budovali civilizáciu lásky. Zdôraznil dôležitosť prijímania sviatostí, najmä sviatosti zmierenia. Zamyslel sa nad citlivosťou voči chudobným a praktizovaním charitatívnej lásky.

Po svätej omši sa popri agapé vytvoril priestor na neformálne stretnutia. Mons. Baláža pozdravili mladí nemeckí účastníci, ktorí mu ako banskobystrickému diecéznemu biskupovi odovzdali pozdrav spriatelenej diecézy Trier, obzvlášť od mladých dekanátu Andernach - Bassenheim.

Sobota 4. apríl - druhý deň Kvetného víkendu 09, sa niesla v duchu tvorivosti, modlitby, kultúrnych momentov a večerných dialógov s diecéznym biskupom. Mladí ľudia sa zišli na hlavnom programe v banskobystrickej športovej hale na Štiavničkách. Po 21:00 h. vystúpil diecézny biskup, aby mladým odpovedal na niekoľko otázok. V odpovediach povzbudil poslucháčov k rozvíjaniu troch čností viery, nádeje a lásky. Pri otázkach o tom, ako je možné žiť nádejou a ako o ňu bojovať aj v časoch krízy, sa nebránil tomu, aby vypovedal vlastné svedectvo a skúsenosti z kňazského a študentského života. Mons. Rudolf Baláž odpovedal otázkou apoštola Pavla: „Čo nás odlúči od Kristovej lásky?“ Neskôr dodal, že na ceste viery nikdy nebol sám, vždy mal oporu dobrých priateľov.

Diecézny biskup pozerajúc na tisícku mladých ľudí využil príležitosť, aby im predniesol aj vlastnú prosbu - aby sa stali svedectvom a apoštolmi. „Vy by ste si mali z tohto víkendu odniesť v srdci do svojich farností rozhodnutie, že budete apoštolmi Kristovej lásky, viery a nádeje,“ obrátil sa s prosbou na pútnikov Mons. Baláž.

Zuzana Juhaniaková

Mestská hala v Prešove, na Ulici Jána Pavla II., už zažila veľa športových zápolení, kultúrnych podujatí i historických cirkevných slávení. Na Kvetnú nedeľu 5. apríla sa v nej stretlo viac ako 600 mladých z Prešovskej archieparchie, vo veku od 14 rokov, na stretnutí s prešovským arcibiskupom a metropolitom Jánom Babjakom SJ.

Vladyka chlapcom a dievčatám priblížil Posolstvo Svätého Otca Benedikta XVI. k 24. svetovému dňu mládeže na tému Máme nádej v živého Boha (1 Tim 4, 10) a zdôraznil hlavne skutočnosť, aké je veľmi dôležité už od mladosti mať svoj jasný cieľ, aby sme svoj život nepremárnili. „Náš finálny cieľ je nebo“, povedal vladyka. „Každý iný cieľ – to by bolo málo.“ Ponúkol mladým aj svoje osobné skúsenosti so silou modlitby.

Na stretnutí dominoval Rok sv. Pavla, a to nielen v hlavnej téme z Prvého listu sv. apoštola Pavla Timotejovi, ale aj v zaujímavom, moderne pojatom divadelnom predstavení Expedícia Pavol v podaní DES Jano a v ka-

techéze o. Milana Zálehu CSsR. Ten mládeži vykreslil situáciu apoštola národov, ako aj postavu Mojžiša. Pútavým spôsobom ich povzbudil, aby v situáciách, ktoré ich prevyšujú, a kedy cítia, že to nedokážu, neváhali sa oprieť o Ježiša Krista.

Veľmi pekným momentom stretnutia bolo predstavenie sedemnástich nových animátorov, ktorí skončili dvojročnú Archieparchiálnu animátorskú školu a od vladyku Jána si prevzali certifikáty. Je to nádej ďalšieho rozvíjania práce s deťmi a mládežou v Prešovskej archieparcii. Ako uviedli vo svojom poďakovaní, majú nádej v živého Boha vďaka Cirkvi, ktorá im ohlasuje radostnú zvesť evanjelia. Preto sú radi, že sú v Cirkvi a vďační Bohu, že ich miluje. Otec arcibiskup pozval nielen týchto nových, ale všetkých animátorov a predsedov jednotlivých centier Prešovskej archieparchie na pracovné stretnutie, ktoré sa uskutoční v sobotu 18. apríla v Gréckokatolíckom archieparchiálnom centre pre mládež v Juskovej Voli, kde s nimi chce rozprávať o pastorácii mládeže a rodín, ktorá je v súčasnosti taká dôležitá.

Záver hodnotného stretnutia patrilo prezentácii Centra pre mládež v Juskovej Voli a jeho aktivít, ako aj Eucharistickej pobožnosti zakončenej požehnaním s Eucharistiou. Mladí tak boli povzbudení a posilnení Kristom, aby sviatky Paschy prežili s úprimnou radosťou. Aby aj v každodennom živote vedeli správne interpretovať rôzne fakty, udalosti a situácie svojho života. Aby sa nedali oklamať týmto svetom, ale aby nanovo uverili, že Boh má moc nad smrťou, že nás pozýva k nádeji a k životu.

Hudbou a spevom stretnutie sprevádzala gospelová skupina Bazilea zo Starej Ľubovne. **Ľubomír Petrik**

Mládež Košickej eparchie slávila svoj tohoročný Kvetný víkend v Trebišove. Prechodným domovom sa im stal vymedzený pavilón Strednej cirkevnej školy sv. Jozafáta, kde bol pre ňu pripravený pestrý program. V piatok večer slávil liturgiu pre mládež o. Marek Jeník. Jeho slová o hľadaní šťastia doplnilo premietnutie filmu s názvom Šťastie na dosah o hľadaní skutočných hodnôt života. Zoznamovací večer zakončila eucharistická poklona s modlitbou.

V sobotu sa v prvej katechéze o. Milan Záleha, CSsR venoval centrálnej téme stretnutia – nádeji. Na biblických postavách mladým vykreslil podstatu pravej nádeje, spočívajúcej v dôvere v Boha a nie vo vlastné sily. Popoludňajšia katechéza bola venovaná aktuálnemu problému rôznych závislostí, do ktorých upadajú predovšetkým mladí, nemajúci zmysel života. O. Milan poukázal na potrebu získavania mravnej sily pre dôstojný život človeka a zvlášť kresťana. Konkrétnym spôsobom sa mladí mohli zbaviť svojich hriechov a závislostí pri liturgii zmierenia, na ktorej sa im prihovoril aj vladyka Milan Chatur, košický eparcha. Nasledovala sv. liturgia a po nej premietanie filmu o radostnom misionárovi Ríma Filipovi Nerim.

V nedeľu stretnutie vrcholilo archijerejskou sv. liturgiou, ktorú v miestnom farskom chráme pre mladých slúžil vладыka Milan. Spoluslúžil o. Martin Mati, predseda Komisie pre mládež, protopresbyter Dušan Seman a ďalší kňazi. V kázni vладыka poukázal na rozdiel medzi lacným aplauzom pre úspešných ľudí tohto sveta a vernosťou Kristovi, ktorý prináša pre náš život trvalé hodnoty. „Ježiš počas života raz prijal mohutnú oslavu na Kvetnú nedeľu, lebo vedel, že si ju zaslúži. A prijíma ju stále vo forme kresťanského štýlu života.“ Na záver vладыka uviedol, že si nevie predstaviť akoby vyzeral súčasný svet, keby ho dve tisícročia neformovalo Kristovo evanjelium. Mládež povzbudil, aby prijala a šírila hodnoty evanjelia ďalej.

Cez slnkom zaliate poludnie bol priestor na občerstvenie a neformálne stretnutia. Modlitba posvätného ruženca, pri ktorej sa striedala mládež jednotlivých protopresbyterátov bola sústredeným rozjímaním nad tajomstvami Kristovho i Máriinho života. Okolo trisťdesiat mladých sa na to zhromaždilo v sále kultúrneho strediska, kde ich privítal a programom sprevádzal o. Marek Jeník. Vладыka Milan mladých oboznámil s posolstvom rímskeho pápeža Benedikta XVI., v ktorom rezonovali jasné pohľady na pramene kresťanskej nádeje. V programe vystúpila hudobná skupina Agatangel (dobrá správa) zo Slavkoviec s evanjelizačným hudobným pásmom. Mladí zo Sobraniec predstavili cestu nádeje v troch dramatizovaných scénkach. Prítomných zaujalo aj kreatívne hudobné vystúpenie študentiek Strednej pedagogickej školy z Košíc. Nakoniec sa predstavila mládež z košických farností.

Kvetný víkend potvrdil, že mladí sú schopní modliť sa a zaoberať sa vážnymi skutočnosťami života rovnako, ako sa uvoľnene zabávať a spievať. Takýmto prístupom k životu sa oni sami stávajú nádejou pre svoju miestnu cirkev a pre celý svet.

Michal Hospodár

Približne 800 mladých ľudí Žilinskej diecézy prežilo Kvetnú nedeľu prvýkrát inak. Slávili 24. svetový deň mládeže spolu so svojím biskupom Tomášom Galisom vo farnosti Martin-Sever. Mladí najprv humorne predstavili dekanáty, odkiaľ prišli. Nasledovala slávnostná svätá omša, počas ktorej otec biskup priblížil mladým posolstvo Svätého Otca Benedikta XVI. o nádeji. V homílii okrem iného zdôraznil: „Ak sa Ježiš stal vašou nádejou, povedzte to aj iným vašou radosťou, duchovnou, apoštolskou a sociálnou angažovanosťou. Robte také rozhodnutia, v ktorých sa ukáže vaša viera; dokážte, že ste prekukli nástrahy modiel, ktorými môžu byť peniaze, materiálne dobrá, kariéra či úspech a nenechajte sa zlákať falošnými chimérami! Nenasledujte logiku egoistických záujmov, ale pestujte lásku k blížnemu a usilujte sa dať seba i svoje profesionálne schopnosti do služby spoločnému dobru a pravde.“ Popoludní mali mladí možnosť si vybrať zo 14 workshopov, kde prehĺbili svoje poznatky napr. o práci v médiách, o živote v manželstve,

o novej evanjelizácii a iných oblastiach duchovného a spoločenského života. Otec biskup potom odpovedal na zvedavé otázky mladých o svojom povolaní a rodine, o živote biskupa a diecézy. Kapela Richarda Čanakyho priniesla medzi mladých radosť, známe melódie a celé stretnutie sa ukončilo živým obrazom, ktorý symbolizoval stužku z loga stretnutia. Prvé stretnutie mládeže na Kvetnú nedeľu bolo úspešným vykročením v práci s mládežou Žilinskej diecézy. Na jeseň začne pôsobiť animátorská škola, aby formovala mladých lídrov vo farnostiach. Postupne sa rozbehnú všetky aktivity pre mládež, ako ich naznačuje pastoračný plán, aby pomohli mladým dozrievať v osobnom povolaní a rásť v zodpovednosti.

Zdeno Pupík

Vyjadrenie sústrasti predsedu KBS predsedovi CEI kardinálovi Angelo Bagnascovi

Eminencia, s hlbokým zármutkom som prijal správu o ničivom zemetrasení vo Vašej krajine. Chcem Vám i všetkým obyvateľom Talianska vyjadriť v mene všetkých biskupov Slovenska hlbokú spoluúčasť na tejto tragédii. Za obete, ako aj ich príbuzných a blízkych sa spolu s ostatnými kresťanmi na Slovensku modlíme a budeme na všetkých pamätať i pri slávení svätých omší.

Mons. František Tondra, predseda KBS

Telesné ostatky Žofie Bosniakovej boli prevezené na expertízu

V pondelok 6. 4. 2009 boli telesné ostatky Žofie Bosniakovej prevezené do Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Jesseniovej lekárskej fakulty UK v Martine.

Expertízne a antropologické úkony v súvislosti s poškodením tela Žofie Bosniakovej, ku ktorému došlo dňa 1. 4. 2009 v Tepličke nad Váhom, vykonajú Prof. MUDr. František Novomeský, PhD., hlavný odborník Ministerstva zdravotníctva pre súdne lekárstvo, a jeho asistent MUDr. František Štuller, PhD.

Vo foreznej expertíze budú zo zhorených zvyškov v ohorenej rakve vyčlenené kostrové a iné ostatky tela Žofie Bosniakovej, ktoré budú odborne popísané a zdokumentované.

O spôsobe ich ďalšieho uloženia v kostole v Tepličke nad Váhom rozhodne komisia, ktorú zostavil žilinský biskup Mons. Tomáš Galis.

Peter Holbička

Zomrel profesor Jozef Heriban

Vo veku nedožitých 84 rokov zomrel v Ríme slovenský salezián, významný biblista, univerzitný profesor a misionár don Jozef Heriban.

Don Heriban pred časom absolvoval operáciu bedrového kĺbu, z ktorej sa zotavoval. V uplynulých týždňoch bol jeho zdravotný stav premenlivý, starali sa o neho na oddelení pre chorých spolubratov na Pápežskej saleziánskej univerzite. Jeho odchod do večnosti prišiel nečakane.

Pohrebné obrady sa budú konať v sobotu 18. apríla o 11.00 h v kostole Pápežskej saleziánskej univerzity v Ríme. Pochovaný bude v rodných Šelpiciach, dátum zatiaľ nie je známy.

Don Jozef Heriban sa narodil 7. mája 1925 v Šelpiciach pri Trnave. V roku 1943 vstúpil do saleziánskeho noviciátu v Hronskom Svätom Beňadiku a o rok neskôr zložil prvé rehoľné sľuby. V nasledujúcich troch rokoch pokračoval v štúdiách v Saleziánskom pedagogickom študentáte v Trnave. V roku 1950 aj jeho zastihla „barbarská noc“ z 13. na 14. apríla, keď komunistický režim v Československu zlikvidoval všetky mužské rehoľné domy. 1. septembra 1950 tajne prekročil hranice Československa a odišiel do Turína, kde pokračoval v štúdiách. 1. novembra 1950 zložil večné sľuby. V rokoch 1951 - 1955 študoval na Pápežskej saleziánskej univerzite v Turíne.

Jozef Heriban bol 1. júla 1955 v turínskej bazilike Panny Márie Pomocnice kresťanov vysvätený za kňaza. Postgraduálne štúdiá konal v roku 1955 - 1957 na Pápežskom biblickom inštitúte v Ríme, kde dosiahol licenciát z biblických vied. Po ukončení štúdií odišiel vyučovať biblické vedy do Tokia. V rokoch 1957 - 1967 bol profesorom Svätého písma v saleziánskom Teologickom študentáte v Chofu (Tokio). Zároveň zastával funkciu špirituála bohoslovcov. V rokoch 1965 - 1973 pôsobil ako kaplán a špirituál pri veľkej škole Inštitútu dcér Márie Pomocnice „Seibi Gakuen College“ v Akabane (Tokio). Jeho odbornosť v biblických vedách ocenili aj vedecké kruhy na univerzite a požiadali ho o spoluprácu.

V roku 1973 sa začala nová etapa činnosti profesora Heribana v Japonsku. V meste Osaka zastával viaceré dôležité úlohy. Bol direktorom saleziánskej komunity pri strednom a vyššom gymnáziu Seiko Gakuin a zároveň správcom tamojšej farnosti (Ten-

noji Katorikku kyokai). V roku 1976, po dvadsiatich rokoch pôsobenia v Japonsku, sa profesor Heriban vrátil do Talianska.

Ocenenie: V roku 1989 zvolený za člena medzinárodnej organizácie Studiorum Novi Testamenti Societas. Prezident SR Ivan Gašparovič mu 1. januára 2005 udelil za významné zásluhy o kultúrno - duchovný rozvoj Slovenskej republiky Pribinov kríž III. triedy.

Tvorba: Dielo, ktorým sa profesor Jozef Heriban zapísal do dejín slovenskej biblickovednej literatúry, je jeho Príručný lexikón biblických vied. Vyšiel po prvý raz v roku 1992 vo vydavateľstve Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda. Činnosť profesora Heribana v odbore biblických vied významne ocenili v roku 1989, keď ho v Dubline zvolili za člena medzinárodnej organizácie Studiorum Novi Testamenti Societas, v ktorej sa združujú významní bádatelia v odbore Nového zákona. Meno profesora Heribana sa uvádza aj v knihe uverejňujúcej informácie o najznámejších odborníkoch a bádateľoch v odbore biblických vied a archeológie, ktorú vydali v roku 1993 vo Washingtone (USA) s názvom Who's Who in Biblical Studies and Archaeology. Ako hosťujúci profesor prednášal biblické vedy na viacerých univerzitách vo svete, zúčastnil sa na viacerých medzinárodných kongresoch biblistov.

TK KBS, rh/ snímka archív

Pápež vymenoval slovenského vojaka za Rytiera rádu sv. Silvestra

Počas slávnostnej sv. omše v Marianke odovzdal 6. apríla 2009 ordinár OS a OZ SR Mons. František Rábek svojmu kancelárovi Tiborovi Ujlackému dekrét, ktorým ho pápež Benedikt XVI. vymenoval za rytiera Rádu svätého Silvestra pápeža.

Ako je v dekréte uvedené, Svätý Otec ochotne vyhovel prosbám, ktoré mu boli predstreté a z ktorých poznal, že sa Tibor Ujlacký veľmi zaslúžil o dobro a rozvoj Katolíckej cirkvi. Preto ho ako prejav zjavného svedectva svojej vďačnej vôle vyvolil, ustanovil a vyhlásil za rytiera Rádu Svätého Silvestra pápeža a udelil mu právomoci používať všetky privilégia spojené s týmto rádom.

Major Ujlacký sa aktívne podieľal na zriadení prvej vojenskej kaplnky sv. Fabiána a Šebastiána v Nitre, ako aj na príprave Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou o duchovnej službe v jej ozbrojených silách a ozbrojených zboroch. Stál pri zrode vojenskej diecézy na Slovensku, v ktorej štruktúrach pracuje ako kancelár a zároveň hovorca vojenského ordinára. **Alena Gajdošíková**

Riaditeľ TK KBS: CSI Lic. Jozef KOVÁČIK, Domáci servis: Mgr. Danka JACEČKOVÁ, Grafická úprava a monitoring: Jolana ŠINAJOVÁ, Fotoservis: Mgr. Peter ZIMEN
Adresa: Konferencia biskupov Slovenska, P.O. Box 113, 814 99 Bratislava, Telefón: 02 / 54435 380, Fax: 02 / 54433 292, tkkbs@kbs.sk, Internetová verzia spravodajstva TK KBS - www.tkkbs.sk